

Egyesültek a távközlési szakszervezetek

A február 15-én először külön-külön tanácskozó TDSZ- és TDSZSZ-küldöttek 11 óra után összeültek a távközlési dolgozókat egyesítő kongresszusra. A 267 küldött közül 248-at regisztrált a mandátumvizsgáló bizottság. **Mészáros József és Zsiros István**, a két szakszervezet országos titkára egymás után felolvasta az imént befejeződött két rendkívüli kongresszus határozatát, azaz az egyesülési szándéknyilatkozatot. Ezután a küldöttek egyhangúlag megszavazták a két távközlési szakszervezet egyesülését, aminek neve: *Magyar Távközlési Szakszervezet* (MATÁSZ) lett.

Erről már az alapszabálytervezet vitája során döntöttek a küldöttek, mégpedig 7 ellenszavazat és 2 tartózkodás mellett. **Szépe Lőrinc**, az alapszabályt előkészítő bizottság vezetője kiemelte, hogy praktikus okokból nem egy teljesen új alapszabályt célszerű elfogadni, hanem a két (volt) szakszervezeti alapszabályt foglalják egységesbe, a szükséges módosítással.

Ezt az indítványt a küldöttek láthatóan magukévá tették, ugyanis a paragrafusok többsége vita nélkül, gyorsan „átment”. Két kérdésben alakult ki érdemi vita. Az egyik: az országos titkár megválasztása, illetve felmentése miként történjen. **Szűcs Tibor** Szegedről azt javasolta, hogy az első körben javasolják a két távközlési szakszervezet egyesülését, majd a második körben már legyen elegendő az egyszerű többség is, tehát 50 százalék plusz egy szavazat az országos titkár megválasztásához. Ezzel többen nem értettek egyet, azzal érvelve, hogy az első számú vezető akkor érezhet igazi támogatottságot, ha legalább kétharmados többség áll mögötte. **Szarka Györgynek**, a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság tszbtitkárának áthidaló javaslata az volt, hogy a jelölőlistára való felkerülés után döntse el a kongresszus, hány forduló legyen a választás.

Végül is a küldöttek az alapszabálytervezet 9. paragrafusa eredeti szövegét szavazták meg nagy többséggel, ami az országos titkárnak (és a PEB elnökének) megválasztásához, illetve felmentéséhez a jelenle-

vő küldöttek kétharmados többségét — titkos szavazással — teszi szükségessé és elégségesse.

Ezt követően a 17. paragrafus kapcsán robbant ki vita, pontosabban a tagdíj mértékének megállapítása körül. **Várhegyi Pál** (BUVIG) azt javasolta, hogy ne a bruttó jövedelem, hanem a bruttó alaphéttől 1 százaléka legyen a tagdíj, mások viszont ezzel nem értettek egyet.

Mészáros József, a (volt) TDSZSZ országos titkára indítványozta, ez a pont maradjon ki az alapszabályból, hogy rugalmasan, a változó körülményekhez alkalmazkodva szabályozhassák a tagdíj mértékét. A küldötteknek kevesebb mint a fele támogatta Várhegyi Pál módosító javaslatát, **Mészáros József** indítványát viszont nagy többséggel elfogadták. Az alapszabály 10. paragrafusa egyébként rögzíti, hogy két kongresszus között a titkárok országos tanácsa dönt a tagdíj mértékéről és a tagdíjbevétele felhasználásának belső arányáról.

A kongresszus ezután az alapszabályt elfogadta — 4 tartózkodás mellett —, s ezzel a Magyar Távközlési Szakszervezet „hivatalos” megalakulása megtörtént. Rögtön ezt követően arról döntött az új szakszervezet, hogy csatlakozzon-e a Magyar Szakszervezetek Országos Szövetségéhez. Pontosabban: megerősítse-e tagságát az MSZOSZ-ban, ugyanis mind az idáig mind a két távközlési szakszervezet az MSZOSZ tagja volt. A vitában elhangzott, hogy az MSZOSZ-tagsági díj mértéke az eddigi 5 százalékról valószínűleg legalább a duplájára nőhet a közeljövőben, s a „fejkvóta” öszszegéről jelenleg is folyik az egyeztetés az MSZOSZ vezetőivel. Egy fiatal küldött Sopronból erős kételyt fejezte ki, hogy előnyös lenne-e a MATÁSZ-nak az MSZOSZ-tagság, de a többség nem osztotta ezt a véleményt. A kongresszus — 12 ellenszavazat és 15 tartózkodás mellett — nagy többséggel megerősítette az MSZOSZ-hoz tartozást.

Ezt követően a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének kérdése került terítékre. Itt már hosszabb és érdemibb vita alakult ki, ami érthető, hiszen — mint közis-

son a szövetség tagszervezeteinek.

Több hozzászóló ezzel a véleménnyel szemben amellől érvelt, hogy nem szükséges külön apparátust külön költségvetéssel létrehozni a szövetség szintjén, hanem a közös ügyek finanszírozását esetenként a tagszakszervezetek saját költségvetésükből oldják meg. Végül is ez a „takarékosági” megközelítés kerekedett felül a vitában, a kongresszus ugyanis — 1 ellenszavazat és 3 tartózkodás mellett — úgy fogadta el a PHDSZSZ-hez való csatlakozást, hogy az apparátus és külön költségkeret nélküli, laza szövetség legyen.

Ezt követően a kongresszus elfogadta a MATÁSZ programtervezetét. Majd következett a gazdálkodás kérdéseiről szóló állásfoglalás vitája, melynek során újra kezdődött a polémia a tagdíj mértékéről. Az eredeti javaslat az volt, hogy a tagdíj mértéke a bruttó jövedelem 1 százaléka legyen, ám amikor a küldötteknek erről kellett szavazniuk, a javaslat nem kapta meg a szükséges kétharmados többséget. **Pál Géza** (Helyközi Távbeszélő Igazgatóság) azt indítványozta, hogy a bruttó alaphéttől 1 százalékát fizessék tagdíjként. **Szépe Lőrinc** viszont úgy érvelt, hogy a szakszervezeti tagdíj összege adómentes, tehát a magasabb személyi jövedelemből végső soron több térül vissza a dolgozónak, ugyanakkor a szakszervezet több pénzből gazdálkodhat, ha a bruttó jövedelem után állapítják meg a tagdíjat. **Bálint Pál** Debrecenből elmondta, hogy nemrég meghívták az öt országos titkárelőtest, mondják el programjukat, de egyikük se tervezte, hogy a tagdíjat csökkenteni kell, mert kevesebb bevétel esetén nem lehet jobb, eredményesebb munkát végezni. Ezért ő is a bruttó jövedelem 1 százaléka mellett tette le a garast.

Varjú György (Budapesti Kábel- és Hírvivartartó Üzem) küldött ezzel szemben úgy foglalt állást, hogy sok a különbség a keresetek között Budapest—vidék viszonylatban, és az egyes munkakörök között is. Például a kábelbelszerelők a létszámbeli miatt rengeteg túlórára kényszerülnek teljesíteni, így alaphéttük mellé számottevő pótlékot kapnak. Ki érzi tisztességesnek, hogy a vasárnapi túlmunka béré után is szakszervezeti tagdíjat kérjen a dolgozóktól? — tette fel a költői kérdést. Másrészt arra figyelmeztetett, hogy még nem lehet tudni, mennyi pénz szükségeltetik a szakszervezet normális, eredményes működéséhez, márpedig csak ennek ismeretében lehet ésszerűen és igazságosan dönteni a tagdíj mértékéről. Javasolta, hogy a MATÁSZ új vezetői dolgozzanak ki egy tisztességes, egyenlő teherviselést eredményező tagdíjrendszert.

Mások viszont — így **Fudrer Károly** és **Máté József** — arra hívták fel a figyelmet, hogy ha az alaphéttől 1 százaléka lesz a tagdíj, akkor kevesebb bevételhez jut a szakszervezet, akkor pedig kevesebb segítséget, segélyt tud nyújtani a rászoruló tagoknak. Ezért a bruttó jövedelem 1 százalékát javasolták tagdíjnak.

A vitában **Gál Gyula** azt húzta alá, hogy az eddigi gyakorlat szerint 50 forint/fő fejkvóta volt szükséges a központi apparátus működéséhez. Ha a tagdíjbevétele csökkentenék, akkor a Távbeszélő Igazgatóság és Miskolc kivételével középszinten egyetlen tisztségviselőt sem lehetne függetleníteni. Vagyis pénz nélkül nem lehet eredményes érdekvédelmi munkát végezni.

Új érvet hozott fel ebben a kérdésben **Trenka János** Szolnokról. Ő is az alaphéttől 1 százalékát javasolta a tagdíj mértékének, mondván, a szakszervezet feladata a jövőben nem elsősorban a segélyezés lesz, tehát a központnak és az alapszervezeteknek sem lesz szükségük annyi pénzre, mint eddig. A sztrájkalap létrehozását fölöslegesnek ítélte, mert szerinte a távközlésben úgysem lehet sztrájkolni. Ezzel azonban vitába szállt **Pál Géza**, hivatkozva a sztrájk törvényre, ugyanakkor leszögezte, hogy nem a szakszervezet, hanem a MATÁV a felelős azért, hogy még mindig nincs kidolgozva a távközlés területére vonatkozó speciális sztrájk szabályzat.

Nemcsak a tagdíj mértékéről, hanem a tagdíjbevétele felhasználásának belső arányairól is megosztott a küldöttek véleménye. Nagy Sándor Debrecenből hivatkozott a német postás-távközlési szakszervezetenél kialakult gyakorlatra, amely szerint a tagdíj 10 százaléka marad az

alapszervezetnél, 20 százaléka kerül a középszervezethez, és 70 százaléka megy a központi apparátus költségvetésébe. Ezt azzal indokolta, hogy a helyi érdekvédelmi harcokat csak egy erős, felkészült szakszervezeti központi támogatásával lehet eredményesen megvívni.

Moravec Márta ismertette a gazdálkodási bizottság javaslatát, amely szerint jól felkészült központi szakapparátusra és területi szakszervezeti középsszervekre van szükség. Ennek értelmében a tagdíj mértéke legyen a bruttó jövedelem 1 százaléka, a tagdíjbevételek pedig ezután 50 százaléka maradjon az alapszervezetnél, s a másik 50 százalék kerüljön a központi költségvetésbe. A kongresszus — 48 ellenszavazat és 4 tartózkodás mellett — elfogadta a javaslat első részét, ám a tagdíjmegosztás mértékéről nem alakult ki a szavazás során a szükséges kétharmados többség. Így folytatódott a huzavona, és a kompromisszumként felvetett 55—45 százalékos megosztási javaslat sem kapta meg a kétharmados többséget. Már-már zátonyra futott a vita, amikor Sarus István küldött megmentette a helyzetet. Azt javasolta, hogy egyelőre maradjon érvényben az eddigi, 60—40 százalékos megosztás (az alapszervezetek javára), és március 31-ig dolgozzák ki a titkárok országos tanácsában a MATÁSZ gazdálkodási rendjét, éves költségvetését, s ennek ismeretében döntsenek majd a tagdíjbevétele megosztásának arányairól is. Ez a kompromisszumos javaslat végre megkapta a kongresszusi küldöttek túlnyomó többségének támogató szavazatát.

Ezt követően ismét parázs vita alakult ki, ezúttal a leendő sztrájkalap kérdésében. A volt TDSZSZ-nél ugyanis volt ilyen alap, a volt TDSZ-nél azonban nem. Elhangzott az a javaslat, hogy az alapszervezeteknél maradjon a tagdíjbevétele 10 százaléka kerüljön a (titkos számlán kezelt) sztrájkalapba, azaz a bruttó tagdíj 6 százaléka. Ezt viszont több volt TDSZ-es küldött ellenezte, arra hivatkozva, hogy ezen a területen gyakorlatilag nem lehet sztrájkolni, akkor pedig sztrájkalapra sincs szükség. A másik oldalon ezzel szemben azzal érveltek, hogy a sztrájk törvény szerint — ha korlátozott mértékben is, de — a távközlési dolgozók is sztrájkolhatnak, és hiba volna, ha a kongresszus saját maga zárna ki a MATÁSZ-t a sztrájkkeszköz alkalmazásának lehetőségéből.

A kongresszus ebben a kérdésben is kompromisszumra jutott, oly módon, hogy a küldöttek nagy többséggel elfogadták a sztrájkalap képzésére irányuló javaslatot, egyúttal úgy döntöttek, hogy a sztrájkalap pénzügyi meghatározását szolgáló megoldást szintén március 31-ig dolgozza ki a titkárok országos tanácsa.

Utolsó napirendi pontként került sor a MATÁSZ országos titkárának és a pénzügyi ellenőrző bizottság elnökének megválasztására. Az országos titkári tisztségre a jelölőbizottság öt személyt jelölt: **Mészáros Józsefet**, **Moravec Mártát**, **Pénte Petronellát**, **Szalay Józsefet** és **Zsiros Istvánt**.

Faggyas Sándor

(Folytatás a 2. oldalon.)

Interjú a MATÁSZ új, országos titkárával

Igazán demokratikus, érdekes és izgalmas versengést folytatott az országos titkári tisztség elnyeréséért Mészáros József, Moravec Márta, Péntek Petronella, Szalai József és Zsiros István. Közülük a háromfordulós választás eredményeként *Péntek Petronella*, a Távközlési Befektetési Igazgatóság főkönyvelője lett a befutó, két-harmados többséggel.

Az eredményhirdetés után rövid interjút kértem az új országos titkártól.

— *Mi készítette arra, hogy vállalja a jelölést, s — miután egyszer már eltávozott a szakszervezeti mozgalomból — ismét visszatérjen ide?*

— Szeretem a távközlés területén dolgozó embereket, fontosnak tartom a közvetlen emberi kontaktust. Szívesen végeztem a szakmai munkát is, de érzékelem a közeljövő igényét is: a következő években a MATÁV-nál is olyan *változások*ra kell számítani, amelyek az eddiginél erőteljesebb érdeklépviseletet követelnek.

— *Miről van szó, kicsit konkrétan?*

— Nagy kihívás előtt áll a MATÁV minden dolgozója. Bekövetkezik egy olyan — már most folyamatban lévő — *technikai, szervezeti váltás*, amely megteremti a piacgazdaság korszerű infrastruktúráját. Ez a technikai robbanás érinti az emberek egzisztenciális helyzetét is. Ezekre a kihívásokra *készülni* kell, ezekre a változásokra a szakszervezetnek is *reagálnia* szükséges, meghozza úgy, hogy a dolgozók érdekei a legkevésbé sérüljenek.

— *Ezek alapján melyek azok az érdekvédelmi kérdéskörök, amelyeket igyekszik majd munkájának középpontjába állítani?*

— A legidősebb teendőknek a következőket gondolom: a *bértárgyalásokhoz* szükséges jogosítványok kijelölése, meghatározása. Nagyon fontos, hogy a tagsággal folytatott véleménycserében kialakított többségi álláspontot *minden szintű testület* kötelességének érezze képviselni, ha meg van győződve annak igazáról. Emberileg érthető igény, hogy minél kisebb legyen az apparátus.

De azért olyan és akkora legyen, az alapszabályban foglaltaknak megfelelően, amekkora *szükséges* a kongresszusi program feladatainak elvégzéséhez. Meg kell oldanunk a szakszervezeti *vagyoni* értéket kezelését, lehető leggazdaságosabb munkakörülményeket. Másokkal együtt én is úgy érzem, hogy a mai szakszervezeti munkához nélkülözhetetlen a meggyőződés, az *elkötelezettség*, az emberek iránti bizalom, a szociális érzékenység,

a másság tisztelete. Alapvető az a szervezeti egység, amely a kongresszussal létrejött. Jó lenne, ha ezt ki tudnánk használni, és *cselekvési egységgé* változtatni, hiszen az egység a szakszervezeti mozgalom egyik legfőbb értéke. Ebből a szempontból okos, jó döntésnek érzem az *MSZOSZ*-hez tartozás újbóli megerősítését.

Készülök ezekre a feladatokra, természetesen *együtt* a tagsággal, a tisztségviselőkkel, mert csak az összefogás, a *közösen* végzett munka gyümölcse lehet az eredményes érdeklépviselet.

— *Gratulálunk megválasztásához, és szerkesztőségünk, lapunk olvasói nevében is jó egészséget, sok sikert kívánunk a közeljövő érdekvédelmi csatározásaihoz.*

K. S.

Tudatos(a)bba)n, igényese(bbe)n Lázár András jelzései

A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének megbízott elnöke érdeken nyeli meg napjaink szakszervezetpolitikai változásait, fejleményeit. Láthatóan feszül benne a jobbító szándék, vibrál körülötte a gyorsabb haladás sürgetése.

Lapunk januári számában — a többi között — azt mondta a Veégh Ádám által jegyzett interjúban, hogy „nagyon örülnek, ha a két távközlési szakszervezet egyesülne...”. Nos, az egyesülés megtörtént, a február 15-i kongresszuson létrejött a Magyar Távközlési Szakszervezet. Ez a tény Lázár Andrást is jó érzéssel töltötte el, ám lelkesedés helyett mégis a meglévő gondokról, a veszélyérzet hiányáról, a tudatosabb, igényesebb szakszervezeti munka szükségességéről beszélt, amikor a kongresszus szünetében leültünk szerkesztőségünkben egy kis beszélgetésre.

— *Mozgalmunk egyik rákénéje — kezdte —, hogy minden kérdést csak politikailag közelítünk meg, s a szakmai szempontok meglehetősen háttérbe szorulnak. Márpedig olyan időket élünk, amikor nemcsak általában értékelődött fel a szaktudás, de az érdekvédők tevékenységében is életbevágóan szükség van a közgazdasági, munkaügyi, jogi, pénzügyi ismeretekre. Ez alapozhatja meg előterjesztéseinket, javaslatainkat. A szaktudás dúsíthatja föl érveinket, így tehetjük kétségteljesen vonzóvá mozgalmunk legitimitását is. Minél több a szakértőnk, minél szélesebb a szellemi bázisunk, annál esélyesebben vehetünk részt a viták-*

ban, az érdekvédekezés küzdelmeiben.

— *Itt bizony még nem tartunk. Lehet, hogy nem is annyira a ligát vagy más szakszervezeti csoportosulásokat kell tartani fő ellenfelünknek, hanem a még meglévő dilettantizmust, az igénytelenséget, a lényegtartás hiányát, egyfajta földhözragadottságot.*

— *Sok példa mutat ezek meglétére. Még mindig hallunk olyan véleményeket az apparátusról, hogy nem fogjuk eltartani őket, holott lényegében már nincs is apparátus. Korábban, amikor nem folyt valódi érdekvédelem, akkor felduzzasztott apparátus működött. Most, amikor igazi érdekvédelemre van lehetőség, egy szűk körű szakértői létszámnak is vannak ellenzői. Gyakori, hogy csődöt mond az arányérzékünk, és a formát részesítjük előnyben, a tartalom rovására. Néhány perc alatt elfogadjuk a kongresszuson a programot, de órákig elvitatkozunk a kevésbé fontos részletkérdésekről. Kezdjük belátni, hogy pénz nélkül nincs érdekvédelem, de ha dönteni kell, rendszerint elhalasztjuk a szavazást.*

— *És hogyan vitatkozunk?*
— *Ez állandóan visszatérő gond, s bizonyára még sokáig napirenden lesz a vitakultúra fejlesztése. Az, hogy ne a régi módon gondolkozunk; legyünk nyitottak, figyeljünk a másokra is, érveket próbáljunk meggyőzni vitapartnereinket. Ez vonatkozik a munkahelyi érdekegyeztetésre éppúgy, mint az MSZOSZ—LIGA párbeszédre vagy az ET üléseire az ágazatok és a kormány képviselőivel való tárgyalásokon is. Az igény-*

nyességhez az is hozzátartozik, hogy adjuk tovább az információkat, minden fontos tárgykörben legyen véleményünk, készülnünk reális, színvonalas elemzések, rendelkezünk használható alternatív megoldásokkal.

— *Szakszervezeti fórumokon úgy gyakran támad az embereknek olyan érzése, mintha valami csodára várnánk, mindig másra és máshova tekintgennék, arra gondolva, hogy majd csak valahogyan megoldódnak a nehézségek.*

— *Sajnos nem elég erős a veszélyérzet. Jó néhányan talán azt sem értik igazán, hogy itt rendszerváltás zajlik, s egy kemény kapitalizmus kezd teret hódítani. Sokan azt sem értékelik jelentősége szerint, hogy szakszervezetek közötti választásokra van kilátás, s ezeken veszíteni is lehet. Vajon tudatosul-e bennünk: mi lesz, ha alulmaradunk a választásokon? Az egyéni stratégia kevésnek látszik a túlélésre. Csak az összefogás, a szervezethez, a szolidaritás nyújthat reményt. Kell tehát egy csapat: a felkészült, erős szövetség. Tudjuk — ez természetes emberi reflex —, hogy az egzisztenciális érdekek dominálnak. De ha csak ezt tartjuk szem előtt, akkor — különösen vészhelyzetben — ez öngyilkos magatartássá válhat. Ahhoz is kell a tudatosság és a jó értelemben vett elkötelezettség — különösen a tisztségviselőknél —, hogy mozgalmunkat ne áldozzuk fel az egyéni érdekek oltárán.*

— *Köszönöm a beszélgetést.*

—*páti*—

Helyzetkép a postán Beszélgetés a posta vezérigazgatójával

A Magyar Posta vezérigazgatóját, *dr. Kertész Pált* kérdeztem arról, hogyan látja a vállalat elmúlt évi eredményeit, és azok alapján milyen gazdasági lehetőségei vannak a postának 1992-ben.

— A vártnál jobb évet zártunk, bevételeink a tervezettnél magasabbak, és ezt jelentősen tartom, de tegyük hozzá, többet is dolgoztunk. Az elmúlt évben a postára kedvező hatást gyakorolt az élénkülő piacgazdaság. A küldemények összetétele jelentősen megváltozott. A levélpostai küldemények száma és a pénzforgalom növekedett. Dinamikus fejlődtek a banki szolgáltatások, a Posta-banknak végzett szerződéses tevékenységünk és a valutaváltás. A hírlapterjesztésben nem következett be olyan mértékű piacvesztés, mint amire számítottunk, de további intézkedéseket kell tennünk, mert úgy látjuk, hogy a kézbesítés és árusítás területén még komoly tartalékokkal rendelkezünk.

— *Meg kell említenem azt is, hogy a postán belül is kezd éreztetni hatását a gazdasági környezet változása, hiszen egyre több igazgatóság vállalkozott nem kifejezetten postai típusú kereskedelmi, illetve egyéb jövedelmező tevékenységekre is. A bevételek mellett azonban szólni kell költségeink alakulásáról is. Racionálisabb költséggazdálkodással sikerült elérni, hogy az infláció ellenére sem emelkedtek költségeink olyan mértékben, mint a forgalom, illetve az abból származó bevételek.*

— *És a bérek?*

— Jelentős eredménynek tekintjük, hogy a posta bértömege az elmúlt esztendőben 30,9 százalékkal növekedett. A bérnövekedés számottevő adóterhet is rótt a postára, amit tudatosan vállaltunk a tervezettnél magasabb teljesítményt nyújtó dolgozóink jobb megfizetése céljából.

— Emellett az elmúlt évben sikerült fejlesztenünk is. Bár ennél sokkal többet kellett volna, de úgy érzem, a célirányos felhasználással komoly eredményeket értünk el. A szakképzési alapról fölhasználható összeggel együtt 1,4 milliárd forintot fordítottunk beruházásra. Ez lehetőséget adott a NEC gépsor telepítésének befejezésére, a mozgópostapark cseréjére, valamint megkezdhetjük az elavult gépkocsipark cseréjét is. Volkswagen és Mercedes gépkocsikat, valamint Jamaha és Peugeot motorkerékpárokat szerezünk be.

— *Vezérigazgató úr, ön a PDSZ kongresszusán bizakodóan nyilatkozott az 1992-es évről. Az azóta meghozott törvények és gazdasági szabályozók tükrében hogyan látja az előttünk álló évet?*

— Ebben az évben a posta működőképességének garantálására, a piacon megszerzett pozícióink megőrzésére kell törekednünk. Figyelmünk középpontjában a nagyfogyasztók állnak, hiszen ők képezik megélhetésünk alapját. Ezért dolgozinkól is elvárjuk, hogy több figyelmet és udvariasságot tanúsítsanak velük. Az idén is több olyan nagy feladat vár a postára, mely jelentős bevétel forrása lesz. Példaként megemlítem, hogy megkötöttük a szerződést a Nyugdíjfolyósító Igazgatósággal a betegbiztosítási igazolványok továbbítására; ez 10,5 millió darab levélpostai küldeményt jelent. A pénzforgalom területén több változást tervezünk, modernizáljuk a pénztárszámadás rendszerét, és ez évben befejezzük a vállalati és az átmenő pénzek különválasztását, mely fontos a postának is és az ügyfeleknek is. Folytatni kívánjuk a számítógépes felvételi rendszer kiépítését.

— A hírlapterjesztésnél befejezzük a budapesti „Grossz” rendszer kialakítását, vidéken pedig folytatni kívánjuk az áruszállózat modernizálását. Az előfizetés teljes számítógépes rendszerét ki kell dolgoznunk, hogy az jövőre bevezethető legyen.

— Nagyobb figyelmet kívánunk fordítani a biztonsági követelményekre, ezért további páncélautókat vásárolunk, megkezdjük az elavult Maxim 2 páncélszekrények cseréjét, és korszerűsíteni kívánjuk a riasztórendszereket.

— A kongresszus idején a posta vezetői úgy látták, hogy január első napjaiban sikerül bevezetni az árintézkedéseket. Sajnos csak mérsékelt áremelésre kerülhetett sor — bár a lakosságot ez is érzékenyen érintette —, és egy hónap csúszással, ami jelentős bevételkiesést okoz. A postaszintű áremelkedés 26-27 százalékos. Viszonylag jó pozíciókat tudtunk kialakítani szabadárú szolgáltatásaink területén. 24 milliárd forint bevételt tervezünk, de kiadásaink is e szinten fognak alakulni. Fizetőképességünk megőrzését, elfogadható bérfejlesztést és fejlesztési terveink megvalósítását tűztük ki célul.

— *A kongresszuson a bérfejlesztés mértékéről szólva ön az adómentes határt jelölte meg célként. Hogyan látja a készülő tervek alapján ennek lehetőségét?*

— A posta a maximumot tűzi maga elé most is. Szeretnénk elérni a 28 százalékos bértömeg-növekedést, de látni kell, hogy a gazdasági változások pozícióinkat rontották. Reális lehetőségünk ennek elérésére kevés. A postaszintű terv két

variációban készült, egy mérsékelt (19 százalék) és egy bizakodóbb (23 százalék) lehetőséget kalkulálva. A magasabb mérték 500 millió forint veszteséget „eredményezne”, amit a posta nem vállalhat.

— Természetesen a béralku még ezután kezdődik, én bízom benne, hogy sikerül egy normális kompromisszumban megállapodni, és meghagyni a lehetőséget egy újabb tárgyalás folytatására, ha év közben az eredmények azt igazolják. Az idén is érdekelték lesznek az igazgatóságok bevételeik növelésében, önerős bérfejlesztések megvalósításában. A kongresszuson elhangzottakkal szemben, bár még nem döntöttünk róla, ma úgy látjuk, hogy a bérfejlesztés áprilistól kedvezőbb lenne, mert jelentős mértékű az elmúlt évi bérfejlesztések áthúzó hatása (10-11 százalék).

— *A február 7-i értekezleten tárgyalták és elfogadták a bértarifarendszer kidolgozásával kapcsolatos elképzeléseket, és azok időbeli ütemezését. Lát-e arra lehetőséget, hogy a kidolgozás október 30-ával befejeződjön, és 1993-ban a rendszert alkalmazni lehessen?*

— A nemzetgazdaságban e területen is jelentős változások várhatók. Úgy döntöttünk, hogy az induláshoz kellene az állami rendelkezések, melyek megjelenését követően 3 hónapon belül el kell végezni valamennyi munkaköri besorolást, utána próbaszámításokkal kell kialakítanunk az új bértarifarendszert, amit 1993-tól szeretnénk fokozatosan bevezetni. De a félreterések elkerülése végett hangsúlyozni kell, hogy ettől még több bér nem lesz, csak másként lesz felosztva.

— *Vezérigazgató úr, végezetül engedjen meg még egy kérdést! A PDSZ kongresszusi programját ismerve, valamint a bérfejlesztési lehetőségek és elképzelések birtokában van-e szándéka a vállalat vezetőinek a béralku során magasabb mértékű minimálbér meghatározására?*

— A posta eddig külön kérelmem nélkül is mindig ráállt a nemzetgazdasági szinten meghatározott minimálbérré. Úgy érezzük, hogy a posta ma nincs olyan gazdasági helyzetben, hogy a kollektív szerződésben egy lényegesen magasabb mértéket jelenítsen meg, mint az országos előírás, mert a gazdasági helyzetünk ezt nem teszi lehetővé. Emellett nem lenne szerencsés, illetve hiba lenne a vezetőket olyan helyzetbe hozni, hogy azoknak is magasabb bért adjanak, akik erre nem szolgáltak rá.

— *Köszönöm a beszélgetést.*

(Eco)

Szövetségi tanácsülés

A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezetének Szövetsége január 30-án tartotta legutóbbi ülését.

Elsőként a szövetség *vagyongazda hasznosítását* és *vagyongazda kinevezését* vitatták meg. A tényleges és érdemi tárgyalás előtt többeknek az volt a fő gondja, hogy ez vajon a szövetség hatáskör-e vagy a tagszervezeteké. A kérdés végül is megoldódott, hiszen a legutóbbi kongresszus — melyen a tagszervezetek képviselői vettek részt — úgy határozott, hogy

ezt együtt kell megoldani. A vagyongazda kérdésében sürgősen pályázatot kell kiírni, hiszen a jelentős vagyonnak értő gazda kell.

A következő téma egy *nemzetközi felelős* megbízása lett volna. Az mindenki előtt ismert, hogy ez a terület nem maradhat sokáig gazda nélkül, mint ahogyan az jelenleg van. A munkára feltétlenül szükség van! Végül is úgy döntött a tanácskozás, hogy a kérdésben a tagszervezetek költségvetésének ismeretében lehet csak határozni.

Ezt követően úgy döntött a szövetségi tanács, hogy az áprilisa összehívandó *szövetségi kongresszus* előkészítésére egy hatfős bizottságot neveznek ki, melyben minden tagszervezet képviselteti magát.

Végezetül — a szerkesztőség munkájának segítése céljából — kineveztek lapunk öt-fős szerkesztőbizottságát: *Konrád Ervin* (PDSZ), *Kovács Béláné* (Kisebbségi Frakció), *Kápolnási Krisztina* (Műsor-szóró Dolg.), *Lázár András* felelős kiadó és *Mészáros József* (MATÁSZ) személyében.

Minden helyzetből van kiút

Azt hiszem, kevés politikus van, aki az egykori pártállami szerepe után is magáénak mondhatja az ország töretlen szimpátiáját. *Horn Gyula*, az MSZP elnöke — volt külügyminiszter — vitán felül ilyen politikus. S mielőtt bárki azt gondolná, azért készítettem vele interjút, mert családjában postások is voltak — téved. Azért kerestem fel, mert megindult egy közeledés az MSZOSZ és az MSZP között, mely a mi érdekeinket is szolgálja, s úgy gondolom, egy ilyen formátumú politikus véleménye mindnyájunkat érdekel.

— *Horn úr, Ön kegyetlenül fáradtnak tűnik...*

— Én inkább úgy fogalmaznék, mérhetetlen a családódom a napi politikában, s a továbbvivő jó szándékok reakciója is elkeserít. Meggyűlölttem a politikát, hagynám a fenébe, de amíg nem neveltünk ki egy továbbfolytató generációt, addig csinálnom kell.

— *Van erre remény?*

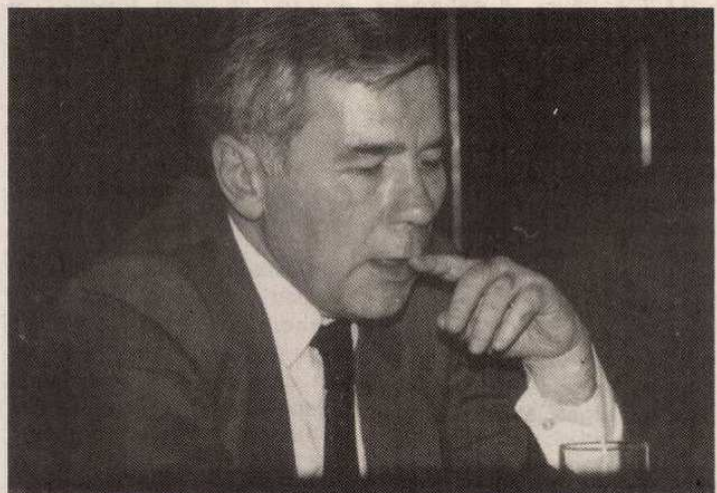
— Hála Istennek van, bár ezek az emberek ritkán kerülnek reflektorfénybe, mert mondhatnak bármily okosat, célravezetőt, a tömegtájékoztatós rendre elhallgatja. Miért

hanem az anyagi jólét terén is. Ez a várakozás jogos volt, s erre jöttek a szürke hétköznapiak, s a várakozások nem igazolódtak. Sőt ellenkezőleg...

— *Nem gondolja, hogy ezek idealista várakozások voltak?*

— Bizonyára igen. De gondolja meg, hogyan ismerték a fejlett kapitalista országokat? Úgy, hogy kiutaztak Bécsbe, látták a gazdag kirakatokat, de hogy emögött milyen kemény munka folyik, azt senki sem tudta fölmérni. Persze, mert ilyen az emberi természet. Amíg a saját bőrén nem érzi, nehezen fogja fel. Most aztán itthon ráébredt, hogy ez milyen iszonyatosan gyötrelmes folyamat, ráadásul azt is észrevette, hogy bármikor az utcára kerülhet. S ez a veszély legfeljebb 100 000 embert nem érint országunkban, s én ennél borzalmasabbat alig ismerek, beleértve a közbiztonság romlását is.

— *Van azért egy generáció, amely nemcsak nézett, de el is gondolkodott, s már korábban észrevette, hogy a kapitalista Kánaán kerítését sem kolbászból fonták...* S a környező országok gyors és hirtelen rendszerváltozásai sem azt igazolják, hogy most fejükre szakadt a felhőtlen boldogság...

ülünk le beszélgetni a szakszervezettel? Azért, mert úgy érzem, ugyanabban a szellemben gondolkozunk és gyötrődünk. Sok mindent elfogadhatatlannak érzünk, és sokszor a tehetlenség érzete van bennünk. S ebbe előbb vagy utóbb belefáradok.

— *Nem vagyok politikus, de ezt az érzést ismerem, és nem kívánom senkinek...*

— Tudja kicsoda fegyelemre van szüksége az embernek, mikor a parlamentben előterjeszt valamit — hite és tapasztalata szerint érdemlegest — s a tizedik mondata után lehurogják? Szerencse talán, hogy én olyan alkat vagyok, nem tudom magamat a tehetlenségnek és a pesszimizmusnak odaadni, s az a véleményem: minden helyzetből van kiút. A mostaniból is, de ahhoz az is kell, hogy véleményt cseréljünk. Azt hiszem, én egy feszes gondolkozású ember vagyok, a problémák konkrétan érdekelnek és nem általában.

— *Ön korábban generációváltásról is beszélt. Mostánban több szakszervezeti emberrel tárgyalt, nem érezte, hogy beszélgetőpartnerei kiöregedtek? S itt semmiképp sem korra gondolkol...*

— Nem. Nem érzem és érzetem soha. Sem korra, sem gondolkozásra gondolva. Most egy fiatal gárda dolgozik, s a régi szakszervezeti vezetők már valóban „kiöregedtek”, s elfáradtak, pl. Gáspár Sándor...

— *Bocsásson meg, nem rá gondoltam...*

— Én inkább arról beszélnék, erre az országra jellemző egyféle félelem és aggodalom. Egzisztenciális félelem, politikai bizonytalanság és sokféle más. Az emberek többsége egyetértett azzal, hogy szakítani kell a múlttal, s azt várták 1990 tavaszán, hogy valami gyökeres fordulat következik be. Nemcsak a rendszerben, a demokráciában,

ben egyedülálló helyzet alakult ki. Példa nincs rá, hogy valahol egyszerre bontották le a központi utasításos rendszert a piacgazdaságra, s egyszerre próbálják kialakítani a szociális piacgazdaság mindkét elemét, hiszen a piacgazdaság a vad kapitalizmus körülményei között alakult ki, a szociális terület pedig az utóbbi évtizedek nagyon kemény osztályharcai, szakszervezeti követeléseinek nyomán. Nekünk mindkét követelményt egyszerre kéne érvényesítenünk. Ez iszonyatos, erre nincs modell, nincs kitaposott út, s nincsenek eszközök és módszerek.

— *Az Úristen meg mással van elfoglalva. De ettől függetlenül nyugati jó tanácsot kapunk orrvérzésig, hozzávaló zsebkendőt vajmi keveset.*

— Életem legnagyobb csalódása az, hogy a Nyugat évtizedekig arra biztatott minket, változtassuk meg a rendszert, s vívjuk ki a demokráciát — elértük —, s várnám a honoráriumot. Csúnya szó, de a jutalmat is. Nem ez következett be, s anélkül, hogy lebecsülném az eddig kapott támogatást, maunkra hagytak minket. Most ott tartunk, az Isten sem fog megtámogatni minket, ha mi nem segítünk magunkon.

— *Tudja Horn úr, van egy olyan érzésem, minket magyarokat azon túl, hogy történelmünk folyamán hol a mennyben, hol a pokolban voltunk, arról is ismernek — már ahol —, hogy tettünk le pár apróságot az európai asztalra. Hogy másról ne beszéljek, Önnek és munkatársainak cselekedetei nélkül mostanában elképzelhetetlen lett volna a német újraegyesülés? Így és ahogy?*

— Úgy hiszem, még sokáig nem... S valamit ne felejtsem el: vér nélkül!

Igen. Vér nélkül, s talán ezért is jött nemrégiben Kohl kancellár Budapestre a magyar—német alapszerződést aláírni. Nem tudom, az ezt követő diszvacsorán Horn Gyula részt vett-e. Egyet tudok csak, jelenlegi külügyminiszterünk, *Jesszenszky Géza* ez időben Spanyolországban tartózkodott. Talán érezte, ehhez kevés köze van. Horn Gyulának sokkal több, még akkor is, ha aznap este mondjuk paprikáskrumplit vacsoráztott, libamáj szeletek helyett. Remélem, jó étvágygal, sok tizezer reménykedő honfitársunkkal egyetemben.

Veégh Ádám

November végi kongresszusunk a beszámoló során feltárta szakszervezetünk működésének hiányosságait és hibáit. A programban ezek alapján meghatároztuk céljainkat, és működésünknek azon területeit, melyeken változtatni kell, valamint a változások fő irányait. Hogy e lépéseket megtegyük, szükség van az *alapszabály módosítására*, s ezzel párhuzamosan létre kell hozni működési szabályzatunkat.

Az alapszabály módosításával el kell érni, hogy az egyre gyorsuló munkának eleget tudjunk tenni, a torlódo feladatokat meg tudjuk oldani, még akkor is, ha bizonyos körök mindezt megtesznek ennek megakadályozására (lásd: szakszervezeti törvények).

Úgy gondolom, ezért is szükséges a titkárok országos tanácsa elé kerülő napirendek számát csökkenteni. Emellett pontosan meg kell határozni az intézőbizottság lényegesen bővebb hatáskörét. A helyes döntések meghozása és a demokratizmus megőrzése végett fontosnak tartom, hogy az intézőbizottság területenként egy-egy képviselővel bővüljön.

A hírek szerint 1993. január 1-jétől a postán is bevezetik az új bértarifarendszert. Arról kérdeztem *Mundruczó Kornélt*, a Postai Dolgozók Szakszervezetének országos titkárát, mi a véleménye a posta vezetésének tervezetéről.

— Közel másfél év óta vetődött fel szakszervezeti titkáraink országos tanácskozásán, hogy a mai bérrendszer a postán torz, és nem fejezi ki reálisan a munkaerő árát. Ezért azt kértük a vállalat vezetőitől, hogy dolgozzanak ki egy postai bértarifarendszert, amely munkakörök szerint megállapítja a béreket, s így azok nagysága független lesz attól, hogy postás kollégánk Budapesten vagy Balmazújvárosban dolgozik-e. Ez az ígélet azonban ígélet maradt egészen 1991. november 30-ig, a Postai Dolgozók Szakszervezetének rendkívüli kongresszusán, amikor is megint nyomtatékosan kértük a vállalat vezetőit, kezdjük el a bértarifarendszerről a tárgyalásokat, és az 1992-es bérpolitikába az új tarifa egyes jegyeit már építsék be. Ezenkívül kértük, hogy 1992-ben készítsék el a teljes bértarifarendszert, amit majd hosszú távon lehet módosítani. Ennek az lesz a lényege, hogy objektív alapon, minden szubjektivitást kizárva, a munkakörnek és a végzettségnek megfelelően sorolja be a postásokat, állapítja meg a béarányokat.

— *Miről folyt a legtöbb vita az egyeztető tárgyalások során?*

— A tárgyalások csak most kezdődtek, így e kérdésre nem tudok válaszolni. Az biztos, rendkívül alacsonynak tartjuk a kezdőbéreket, és ehhez képest magasnak néhány vezetői kategória megfizettségét.

— *Túl soknak tartja a vezetők bérét?*

— Nem egészen erről van szó. Inkább úgy mondanám, túl keveset kapnak a beosztottak. Tehát szerintünk a kezdőbéreket kell(ene) emelni. Így nem fordulhatna elő, hogy a dolgozók 20-25 százaléka létminimum alatt él, ráadásul 8 órai munkát követelnek tőlük.

— *Nem azért említette a vezetők és a beosztottak közötti fizetéskülönbséget, mert így akar olcsó népszerűsége szert tenni a szakszervezeti tagság körében? Nem az amúgy is meglévő vezetőellenes hangulatot akarja kihasználni? Fent azt mondhatják, demagóg a Mundruczó.*

— Nem vagyok vezetőellenes, nem olcsó fogásról van itt

Hosszú távon a kis fizetés elviselhetetlen

szó, hanem csupán arról, hogy 8 ezer forintból nem lehet megélni. Tisztességtelenségnek tartom, hogy 8 órán keresztül ilyen kevés bérért dolgoztassanak embereket. Én azt szeretném, hogy azt, aki a postán munkát vállal, úgy fizessék meg, hogy az illető azt mondja: érdemes volt idejönni. Természetesen a vezetőt is munkájának megfelelően fizessék meg. Egyébként ezért is akarjuk a bértarifát bevezettetni. Nyugat-európai postákon, például a skandináv országokban hatszoros az arány a legmagasabb és a legalacsonyabb bérek között. Ez számunkra is elfogadható lenne. A mai arányok azonban elfogadhatatlanok, és a postásoknak hosszú távon az alacsony fizetés elviselhetetlen. Meg kell mondanom, a bértarifáigényeinket a posta vezetői komolyan vették, és december 6-án elkezdtük a tárgyalásokat, a szakértői megbeszéléseket. Különböző bizottságok alakultak, és a határidőket is megállapítottuk. Így a végső határidő 1992. október 31. lesz. Ekkorra kell kidolgozni az új bértarifarendszert, amelyet 1993-tól már módosítani lehetne. Addig azonban rengeteg előkészítő munka vár ránk. Folyamatosan kell mérni a munkahelyek nehézségi fokát, kideríteni, hogy a végzettség és a munka szinkronban van-e? Egyszerűen egészséges arányokat kell létrehozni. Ezt tartom én most a legfontosabb szakszervezeti feladatnak és a kongresszus egyik legnagyobb eredményének.

— *A postai bértarifarendszer készítői számolnak-e azzal, hogy hamarosan bevezetik Magyarországon a bérliberalizációt?*

— Természetesen számolunk ezzel, de a kettő nem zárja ki egymást. A bérliberalizáció a nyereséges vállalatoknak nagyon fontos, hiszen egyelőre szigorúan kötött, hogy mennyi pénzt fordíthatnak bérfejlesztésre. A bértarifarendszer tulajdonképpen a munkák és a végzettség, végső soron a munka méltó megfizetését jelentheti, a bérliberalizációval

pedig nagyobb bérfejlesztési lehetőséget kaphatnak a vállalatok. Az új rendszer bevezetésével egyszerű számtani műveletté válik a fizetés megállapítása. Egyébként nem új ez az „új” bértarifarendszer, hiszen a háború előtt ilyen, vagy ehhez hasonló volt a gyakorlat sok állami cégnél, például a MÁV-nál és a postánál is. Higgye el, nagyon kevés új van a nap alatt. A baj az, hogy lassan állítják csak vissza a jól felhasználható régi módszereket.

— *Milyen konfliktusai vannak még a vállalat szakmai vezetésével?*

— Konfliktusaink vezetési szintenként különbözőek. Megfigyelhető, hogy a középszervek helyzete talán a legnehezebb. Ez érthető, hisz a mindennapi gyakorlat „ott lenni” teszi fel élesben a kérdéseket. Különösen a foglalkoztatáspolitikai kérdések teremteneek feszültséget, ugyanis több helyen létszámleépítéssel, óraszámcsökkentéssel próbálják megoldani a nehézségeket. Nekünk viszont az a célunk, hogy a postát hosszú távon biztos állásnak tekintésük kollégáim, a kollektív szerződés és a helyi függelék pedig a törvényi garanciát biztosítsák mindezekhez. Kétségkívül a területi postaigazgató-ságokon nehezebb lesz kollégáinknak az elbocsátások ellen — még ha ma szörványosan jelentkezik is — küzdeniük.

— *Nem lehetséges, hogy annak van igaza, aki az elbocsátásokért cserébe magasabb bért ígér?*

— Ez csak azoknak jó, akik maradnak. De nekik sem sokáig. Hiszen holnap ők következhetnek. Nekünk mind a 40 ezer postás sorsa szívügyünk. Egyelőre a postai munka nem kívánja meg a tömeges elbocsátásokat. Az más kérdés, hogy munkaerő-átcsoportosítás szükséges. Véleményem szerint létszámot csak úgy szabad csökkenteni, hogy a nyugdíjazott vagy felmondott kollégák helyébe nem vesznek fel újakat. A létszámcsökkentést tehát csak folyamatosan szabad végrehajtani.

— *De gondolom, a szakszervezet a lógósokat, a rossz postásokat nem támogatja.*

— A lógósokat sohasem védtük. Sőt! Többször megfogalmaztuk, hogy a vállalatok legyenek következetesek, és szabaduljanak meg az olyanoktól, akik rosszul végzik munkájukat, és a posta rossz hírét keltik.

Udvarhelyi András

Gondolatok a továbblépésről

Ugyancsak szükség lenne arra, hogy a gépjármű-szállítási tagozat példájára a legjellemzőbb foglalkozási rétegek (pl. kézbesítők, kishivatali dolgozók, felvételi szolgálatot ellátók stb.) önszerveződéssel szakszervezetünkön belül hozzák létre országos szakmai tagozatukat. A tagozatok vezetői szintén helyet kaphatnának az intéző bizottságban.

Novemberi kongresszusunkon már sok szó esett gazdálkodási gondjainkról, a működőképességről. A legfontosabbnak azt tartom, hogy tiszta képet tudjunk adni tagságunknak vagyoni helyzetünkről, a költségek alakulásáról. Természetesen ehhez szervesen kell kapcsolódni az alapszervezetek vagyoni helyzetének és gazdálkodásának. Gazdálkodásunkat (a pénzügyi események rögzítését) úgy kell alakítanunk, hogy az megfeleljen az új számviteli törvény előírásainak.

Új gondként jelentkezik a *személyi jövedelemadó törvény hatása*. Eszerint szinte valamennyi hagyományos szakszer-

vezeti kifizetés (szociális segély, jutalom) adóköteles jövedelmet képez. Nem tartanám helyesnek, ha ezeken a jogcímeken tovább növelnénk a kifizetéseket. Bevételeinket végre az érdekvédelemre kellene fordítani.

Ez évben várhatóan minden erőfeszítésünk ellenére *megszűnik a postás dolgozók 50 százalékos vasúti kedvezménye*, és ez további terhet ró szakszervezetünkre, hiszen a testületi ülések útiköltségei eddig is komoly tételek jelentettek gazdálkodásunkban.

A felsoroltakon túl fontosnak tartom *sztrájkalapunk feltöltésének további gyorsítását*. Ezért véleményem szerint az alapszabály módosítása során foglalkoznunk kell a tagdíjmegosztás mértékének megváltoztatásával, és annak meghatározását a jövőben a kongresszus helyett a titkárok országos tanácsának hatáskörébe kellene utalni. A tagdíjmegosztás arányait a működőképesség fenntartása céljából a jelenlegi

60—40 százalékos helyett *40—60 százalékra kellene módosítani*. (Ez azt jelentené, hogy az alapszervezetek a tagdíj 40 százalékkal gazdálkodhatnának a jövőben.) Emellett megfontolnának tartom, hogy a hatékonyabb gazdálkodás elősegítése végett az alapszervezetek tartósan lekötött „felesleges” pénzeszközeit egy zárt számlára (a sztrájkalaphoz hasonlóan) központosítsuk. Ezt úgy képzelem, hogy a befizetésekről készülő nyilvántartás és konkrét szabályozás arra, hogy az alapszervezetek szükség esetén a pénzükhöz hozzáférjenek.

Gondolataimat annak tudatában adom közre, hogy helyenként nagy vihart fog kavarni, és ellenállást válthat ki. De úgy vélem, ha korszerű (európai) szakszervezetté kívánunk válni, akkor e lépéseket meg kell tennünk. Együtt kell gondolkodnunk az eredményes jövő érdekében, ezért mielőbb tagsági vitára kell bocsájtanunk az alapszabály módosítását és működési szabályzatunkat, hogy még a tavasz folyamán e kérdésekben kongresszusunk dönteni tudjon.

— **konrát** —

Az üdültetésből is hasznot húz az adóhivatal

Pár hónapos csend után január 20-tól benépesedett a balatonfenyvesi üdülő. Mielőtt bárki azt hinné, hogy pihenni vágyó beutaltakkal, gyorsan mondom, nem, hanem vállalati dolgozókkal, akiket — sok-sok éve így van már — itt részesítenek szakmai továbbképzésben. Az első csoportban a Távközlési Vállalattól érkeztek, mintegy ötvenen. Szakmai oktatásokra május végéig veszik igénybe az üdülőt. A többi üdülőnk — a debreceni kivételével — téli takaróba burkolóztatt.

Szirmai Istvánnéval, a Postai és Távközlési Szociális Ellátó Kft. csoportvezetőjével kicsit visszatekintettünk 1991-re, beszélgettünk a jelenről, és elég borúsan látjuk a jövőt.

Egy kis statisztika: a három alapító vállalatnak tizenegy üdülője — öt Balaton-parti — van. Az összes alapfőrhely 1040, ami pótlágakkal jelentősen bővíthető. (Bár szükség lenne rá!)

— Mi jellemezte leginkább a múlt esztendőt?

— Az igények csökkenése, ami miatt csökkentenünk kellett az üzemeltetési időt is. '90-ben 95 700 volt az összes vendégnap-lehetőség, tavaly pedig 79 384. És a tényleges igénybevétel 55 477. Ez azt jelenti, hogy 70 százalékos volt az átlagos kihasználtság. Ebben benne van az, hogy július—augusztusban általában telt ház volt üdülőinkben, de az is, hogy az érdi gyermeküdülőben — mely száz főrhelyes, hat turnusos — mindössze 16,1 százalékos volt a kihasználtság, két turnusban voltak 65-en. Itt egy személy egynapi önköltsége 700 forint, tehát érzékelhető, mekkora volt a bevételkiesés.

— Az 1991-re tervezett árbevételünk 114 millió forint volt, ezzel szemben befolyt 70 millió. Ebből 15,2 millió forintot hozott a szabad értékesítés. És még hozzátehetem, hogy az üzemeltetési idő kényszerű csökkentése miatt 18 millió forintos deficittel indítottuk az évet.

— Az infláció, a szegénység mellett mi szólt még bele az üdültetésbe?

— Tavalyi „ajándék”, hogy személyi jövedelemadót fizetnek az ellátásos üdülőkre szóló beutalókért. Nyaralás utáni meglepetés a jól megnyírbált fizetés. Példát mondok: fenyvesi üdülőnkben egy kétkermezes házaspár kéthetes beutalója a vállalatnak 50 400 forintba kerül. A dolgozó nagy kedvezménnyel kapja, körülbelül tízezer forintért. De a munkáltató hiába vállalja magára a különbséget, mert ezt az összeget, jelen esetben a 40 000 forintot hozzácsapják a beutalt dolgozó jövedelméhez, és így adóznia kell utána! Ugyanez a rendelkezés vonatkozik a gyermeküdültetésre. (Ne csodálkozzunk tehát a 16,1 százalékos kihasználtságon!) Csak azok az üdülők a kivételek, melyek önellátók.

— Folytatom a sort. A MÁV úgy megemelte a vasúti menetdíjakat, hogy egy négytagú családnak — még félárú kedvezménnyel is — legalább egy ezres az utazás.

— És ne feledkezzünk meg az égig érő Balaton-parti árákról. Márpedig a nyaraláshoz hozzátartozik a fagyalt, a palacsinta, a lángos, az üdítőital, és uram bocsá' egy-egy üveg sör, vagy egy-egy csésze fekete.

— Szóval ezek miatt vannak egyre többen, akik úgy dönté-

nek, inkább otthon töltik nyári szabadságukat, és az össze-spórolt, összegyűjtögetett pénzüket nem az adóhivatalnak fizetik be, hanem kirándulásokra költik.

— Van még valami — mondja Szirmai —, az önkormányzatok által kivetett üdülőhelyi díjak meredeken emelkednek. '90-ben még általában 8 forint volt személyenként és naponta, de legfeljebb 20 forint. Tavaly ez már például Fenyvesen 50 forint, Szabadiban elő- és utószezonban 40, fődényben 60, Almádiban a belföldieknek 25, a külföldieknek 50 forint volt. Különbözőek tehát a kivetett összegek. Tavaly mi vállaltuk ezt a költséget, nem hárítottuk át dolgozóinkra.

— Említette a szabad értékesítési lehetőséget.

— Eddig nagyon korlátozott volt ez a lehetőségünk. A meghirdetésre rövid idő állt rendelkezésünkre. Üdülőinket — alkalmazkodva az iskolai szünidőhöz — június közepétől szeptember közepéig tartottuk nyitva. A szabad értékesítésre szinte kizárólag az elő- és utószezonban volt lehetőségünk. Három üdülőnk, a debreceni, az almádi és a fenyvesi háromcsillagos szállodának felel meg, és üzemeltethető is szállodaként. Egyetlen, télen is nyitva tartó üdülőnk a debreceni, mely hatvanhat férőhelyes, de pótlághozható is. Nagyon szép a környezete is, a Nagyerdőben van. Állítom, minden szempontból színvonalasabb, mint az Arany Bika. Ráadásul a szomszédságában van a gyógyfürdő. Kedvező itt a helyzetünk, mert az orvosegyetemnek és a Nagyerdőben levő klinikának nagy az idegenforgalma, és a külföldiek szívesen szállnak meg nálunk. Helyünk van számukra, mert a beutalt vendégek mindössze 46,6 százalékban vették igénybe az üdülő kapacitását. A bevételkiesést így igyekszünk pótolni, illetve enyhíteni.

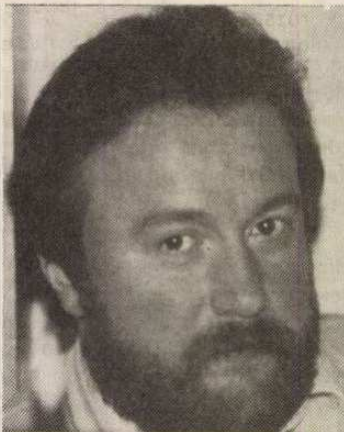
— Hogyan történik az üdülőjegyek szétosztása?

— A tervezett összes vendégnapot létszámarányosan osztjuk fel az alapító vállalatok között, ahol a munkagazdálkodási osztályok foglalkoznak az üdültetéssel. Számlát készítünk számukra — egy vendégnap önköltségi ára átlag 1600 forint —, de nekünk csak annyit fizetnek ki, utalnak át, amennyire igény van a dolgozók részéről. Ebből a pénzből kell biztosítanunk az üdülők üzemeltetését, a színvonalas szolgáltatást.

— A feltételek 1992-ben tovább romlanak, nőnek az üzemeltetési költségek. A vállalatoknál most foglalkoznak azzal, hogyan tovább. Sürgős döntés kell, hogy üdülőinket 1992-ben is fenntarthassuk. Hogy legalább a fődényben tudjunk beutalót adni azoknak, akik még meg tudják fizetni...

— Vállalataink saját hatáskörükben bizonyára megteszik, ami szükséges, de ennél is fontosabb, hogy az állam, ha már adni nem tud, ne vegye el azt, ami eddig megvolt. Ne akarja, hogy a költségvetés ebből is hasznot hajtson. Vékony erecske az, ami ebből az államkasszába becsorog, de a kismemberek pénztárcájának sok. Ha ilyen módszerekhez folyamodnak, nem kell vállalniuk a szervezett üdültetés végítéletének népszerűtlen kimondását, mert egy-egy „csöndben” hozott rendelkezéssel elsorvasztják.

De vajon kinek jó ez?
Bánhidi Éva

Postásberkekben nagy feltűnést keltett, és sok találgatás, pletyka kapott szárnyra, amikor Meszlényi Ferencet, a Postai Dolgozók Szakszervezetének tanácsadóját az elmúlt év végén megválasztották a Hirlapkereskedelmi Igazgatóság tsz-b-titkárává. Elődjét, Siskovits Attilát sokan ismerték, hiszen elévülhetetlen érdemeket szerzett az elmúlt másfél évben a hirlaposok érdekvédelmében. Az új tsz-b-titkár, Meszlényi Ferencet eddigi pályafutásáról, és arról kérdeztem: hogyan került sor megválasztására, milyennek látja a sajtóterjesztésben foglalkoztatottak helyzetét, milyen érdekvédelmi feladatokat kell megoldania a közeljövőben.

— 38 éves vagyok, s tsz-b-titkári teendőimet szakértői munkám mellett, társadalmi munkában végzem. Eredeti szakmám elektroműszerész. A BHG-ban dolgoztam, vándoréletem éltem, vidéken, sőt külföldön is sokat jártam. Sok AR-Ericsson központot szereltem. Aztán meguntam a csavargóéletet, és 1978-ban átjöttem a postához. A Belvárosi Távbeszélő Üzemében lettem karbantartó technikus. 1983 augusztusában a Postások Szakszervezetének szervezési és káderosztályára kerültem munkatársat; tizből engem választottak ki, azóta a Cházár András utcában dolgozom. 1990 májusában, amikor az új vállalati formáknak megfelelően az eddigi egységes postászsakszervezet átalakult, az a megítéltetés ért, hogy Mundruczó Kornél felkért a Postai Dolgozók Szakszervezetének szervezési, konfliktust megelőző szakszervezet-politikai és sztrájkszakértői posztjára.

Ahol sherlock holmesek dárídoznak Hol vagy, Lagzi Lajcsi?

Miközben a 62-es postahivatal felé tartok, ahol a budapesti levélfeldolgozó osztály is működik, eszembe jut egy régi-régi anekdota, amit Juhász tanár úr mesélt, hogy a nyelvtanóra unalmát enyhítse. A postás visszaadta a levelet a feladónak, és a borítékra a következő szöveget írta: *Kézbe nem sithető. Mire az ügyfél azt válaszolta: Hatolja ki pu és sítsé kézbe!* Nos, a levélfeldolgozó osztály címnyomozó részlegében is egy adomával kezdtek munkájuk ismertetését. Bezzeg Józsefné címnyomozó mesélte, hogy egy alkalommal kezébe került egy levél, amelyre a tréfás kedvű ügyfél rárajzolt egy szabályos keresztretjvénnyel, megszámozta a sorokat vízszintes és függőleges irányban, majd a boríték hátulján, ahogy az újságokban is szokásos, feltüntetette, milyen kérdések helyes megfejtésére van szükség ahhoz, hogy a helyes címre küldjék a levelet. Bezzegné, bár nem örült a tréfának, megfejtette a rejtvényt, majd annak rendje és módja szerint elküldte a címzettnek. A rejtvényfeladó köszönetet mondott.

Ülök a kis irodában, ahol négy címnyomozó dolgozik, s nap mint nap íróasztalaikon ott tornyosulnak a rosszul címzett küldemények. A négy kollégának — ideiórom a nevüket, megérdemlik, hiszen rajtuk csattan az ostar — kell korrigálnia a tu-

— Az intézőbizottság 1990 januárjában megbízott azzal, hogy a HÍRKER-ben segítsem a szakszervezet megalakítását, működését. E körben ismerkedtem meg igazán a hirlaposokkal, mindennapi gondjaikkal. Együtt dolgoztam Siskovits Attilával, akit 1987 óta már ismertem. Igen kemény vitapartner volt, később barátság is kialakult közöttünk. Úgy is mondhatnám: két nehéz ember találkozott. Együtt harcoltunk a hirlaposok érdekeiért. 1990 márciusára sikerült a HÍRKER-ben létrehozni egy középszintű szakszervezeti egységet 7 alapszervezettel. És Siskovits Attilát választottuk tsz-b-titkárnak.

— Ahogy én hallottam, nagyon izgalmas időszak volt az utóbbi év.

— Több mint izgalmas, mert a posta vezetősége már egy éve próbálkozott azzal, hogy a hirlapterjesztés szervezetét átalakítsa, hiszen a piachoz igazodni kellett. A HÍRKER 2500 emberének munkája több ezer hirlapterjesztő munkájához kapcsolódik, nem volt mindegy tehát, hogyan szervezik meg tevékenységüket. Ugyanakkor a Posta-vezérigazgatóság kidolgozott egy hirlap-privatizációs rendszert: hogyan lehetne bérbe adni a hirlappavilonokat. Ezt a Postai Dolgozók Szakszervezete és a Hirlapterjesztők Szakmai Szövetsége is elutasította, mert a bérbevevőkre kedvezőtlen lett volna. Hosszú előkészítő munka, több hónapos szakértői egyeztetés következett ezután, melyet később a közvélemény is követett. Hireink szerint hamarosan egy kft. ügyvezető igazgatója lesz. Emellett sohasem titkolta, hogy a jelenlegi szakszervezeti keretek között nem érzi jól magát, ráadásul sok szakszervezeti tagot sértett, hogy Attila csak a hirlapárusok ügyével foglalkozott. Úgy érezték, hogy ez a harcos tsz-b-titkár talán érték is tehetne valamit. Attilát egyre ritkábban lehetett megtalálni irodájában,

szeptember 30-án, 11,5 óras vitával zárult.

A vita során sikerült tisztességes alkut kötni a vezérigazgatósággal a hirlappavilonok bérbeadási szerződéséről. Most úgy néz ki, hogy az idén havonta 40-50 hirlapos köt szerződést. Ennyien válnak ki a postakötélkéből, illetve a HÍRKER-ből, és önálló kiskereskedőként működnek tovább. Három évre kötnek szerződést a postával. Ennek az a lényege, hogy a pavilonok megmaradnak a posta tulajdonában, a lapot is a posta szállítja, de az igényeknek megfelelően. Ugyanakkor a posta továbbra is beleszólhat abba, hogy az árus idegen árut értékesíthet-e. Nagy az érdeklődés a privatizáció iránt, s meg kell mondani, a posta vezetői tartják magukat a megállapodáshoz.

— Végül is hogyan került ön Siskovits Attila helyére? Tudom, hogy ennek megmagyarázása nem kellems dolog, de hát a közvéleményt érdekli az ügy. Úgy is föltehetem a kérdést, miért is váltották le őt, aki köz tudomásúan igencsak jól védte a hirlaposok érdekeit?

— Nem szívesen beszélek erről az ügyről, mert Siskovits Attila a barátom volt. 1991. szeptember 30-ig tevékenysége egyértelműen hasznosnak tekinthető. Az, hogy a hirlapárusok ma előnyösen szerződhetnek, az neki is köszönhető. De 1991 szeptembere után már kevesebbet foglalkozott a szakszervezeti tagok érdekvédelmével, saját egzisztenciáján és továbblépésén dolgozott. Hireink szerint hamarosan egy kft. ügyvezető igazgatója lesz. Emellett sohasem titkolta, hogy a jelenlegi szakszervezeti keretek között nem érzi jól magát, ráadásul sok szakszervezeti tagot sértett, hogy Attila csak a hirlapárusok ügyével foglalkozott. Úgy érezték, hogy ez a harcos tsz-b-titkár talán érték is tehetne valamit. Attilát egyre ritkábban lehetett megtalálni irodájában,

ban, és miután többnyire engem találtak meg, és mert a másfél év alatt sokszor beszélgettem az emberekkel, foglalkoztam gondjaikkal, engem választottak meg. Az utolsó csepp az volt a pohárban, amikor kiderült, Siskovits Attila nem hosszabbította meg szakszervezeti tagságát, nem fizette a tagdíjat 1991 augusztusa óta. Alapszabályunk pedig kimondja, hogy aki három hónapig nem fizeti a tagdíjat, az automatikusan kizárta magát a szakszervezetből. Hát ez az az állítólagos kényes ügy.

— Mit vár az 1992-es évtől? Milyen feladatokat kell feltétlenül megoldania?

— Ez is izgalmas év lesz a HÍRKER-ben, mert most következik egy 1—1,5 éves átszervezési folyamat, amelynek végére a HÍRKER-ből ugyanis nagykereskedelmi centrum lesz. Az idén várhatóan 600 hirlapos kiválik, maszek hirlapárusok lesznek, 6-8 hónap múlva pedig az ott működő szakszervezeti közpénzv is megszűnik.

— Végül is most hány ember érdekeit képviseli, milyen postás csoportokót?

— A HÍRKER-nél 1000-1100 szakszervezeti tag van, a nyugdíjasokkal együtt, az aktív dolgozók közül 650-700 a tag. Remélem, hogy a HÍRKER-nél megmaradó dolgozók szakszervezeti tagok maradnak. Egyéb-ként egy szakszervezeti titkár kötelessége minden dolgozó érdekét képviselni: kezdve az igazgatósági, törzsi, hivatali dolgozóktól az Orczy téri gócban dolgozóig, a megmaradt hirlaposokig és a kiosztóban levő hirlap belső dolgozóig. Az ő érdekeiket is védeni kell. Bizom abban, hogy elbocsátások helyett átcsoportosítások lesznek: nem kerül senki az utcára! Remélem, és úgyben is tehetek valamit. Ezért vállaltam el ezt a tisztséget, hisz ez nagyon szép és izgalmas feladat.

— udvarhelyi —

Nagy reklámmal elkészült a rádió és a televízió új műsorrendje. Egy ideje már hallhatjuk, nézhetjük, és persze kritizálhatjuk is a friss műsorokat. És kereshetjük a régóta megszokottakat. Kutathatjuk kedvenceinket, de némelyiket csak nehezen találjuk, mert megváltoztatták címeiket, áttették az egyik adóról a másikra. Van olyan műsor is, amelyet hiába keresünk. Eltűnt, mint a füst. (Végleg?) Például *Lőrincze Lajos* Édes Anyanyelvünk című műsora. Erre, úgy látszik, nem jutott öt perc. Akik döntöttek, esetleg úgy gondolhatták, nem szükséges már a nyelvápolás, mert a magyar beszédkultúra olyan színvonalon áll, hogy feleslegessé vált a műsor. Aki így véli, kérem, hallgasson egy kis oldott hangvételtől társalgást autósok között a közutakon, buszon, utcán, piacon (a futballmeccsekről már nem is beszélve).

*
A rádió Fórum műsorában *Radnóti Sándor* irodalomtörténész és *Szabó István* filmrendező — *Váradi Júlia* mikrofonja előtt a kultúráról beszélgetett, vitatkozott. A Kossuth-díjas filmrendező kitért a mindennapi kultúra problémáira is: hogyan beszélünk, miként viselkedünk a hétköznapokon. Példának emlitette a parlamentet (is). Azt, hogyan a t. Házban reagálnak egymás felszólalására a képviselő urak, az bizony nem ad jó példát a fiataloknak, de a felnőtt nézőknek-hallgatóknak sem. Az irodalomtörténész azonban megvédte a honatyákat. Mondván, az angol parlamenthez és az izraeli Knesszethez képest nálunk még elég szeliden mennek a dolgok. Az említett helyeken sokkal durvább jelenetek zajlanak.

Ismert hivatkozás, elkoptott érvelés. Miért nem olyan parlamentekhez hasonlítjuk magunkat, ahol a politikai kultúra követelményei szerint, a tolerancia, a valódi demokrácia szellemében zajlik a parlamenti élet. Úgy, hogy az a vonzó közélet, a beszéd- és magatartáskultúra iskolapéldáját nyújtja. Amelyből modort, stílust és vitakultúrát tanulhatunk.

*
„A népet nem művelni kell, a polgároknak el kell adni a mű-

Eladjuk a műveltséget?

Ellenvélemény

veltséget” — olvasom a Nép-szavában az új kor új jelszavát, amelyet a Lágymányosi Községi Házban működő Casus Művészeti Kollégium vall és próbál megvalósítani. Megtudhatjuk a cikkből, hogy a kulturális menedzserképzéssel foglalkozó Casus-iskola hallgatói jogot és angol nyelvet tanulnak, számítógép-kezeléssel, önismerettel, avantgárd színházzal foglalkoznak, mozgásművészeti tréningeket vesznek, s a szakvizsgák után reklámszervezők, kiállításrendezők, művészeti „szolgáltatók” lesznek. És persze sokan közülük művésszé szeretnének érn.

Dicséretes vállalkozás, mert az egyes begyöpösödött népművelők és a bürokratákra vált kultúrhivatalnokok mellett és helyett szükség van a pénzhez értő, a piaci viszonyokra jól reagáló kulturális menedzserekre.

Mindez azonban nem jelentheti azt, hogy a fürdővízzel együtt kiöntsük a gyereket is. A változó körülményekhez való alkalmazkodás nem járhat együtt azzal, hogy fogalmaink közül száműzzük a művelődést. Tévedés azt gondolni, hogy a jövőben csak el kell adni a kultúrát.

A közönség ugyanis nem pusztán fogyasztó. „Mit ér a kinyitott könyv — írja *Jókai Mór* —, ha nincs, aki annak sorait megértse.” A kultúrát az ember hozza létre, s a kultúra ugyanakkor az emberformálás eszköze. Vagyis: a kulturális intézményeknek, a médiáknak, a szakszervezeteknek, az értelmiségieknek, a kultúra munkásainak nemcsak a meglévő szükségleteket kell kielégíteniük, hanem új igényeket is kell ébreszteniük. Ezért hangsúlyozta *Kodály Zoltán*, hogy a gyermek zenei nevelését már születése előtt el kell kezdeni. Milyen szépen mondja Nyilas Misi a Légy jó mindhaláligban: „A tanárok azért élnek, hogy a tanulók testét-lelkét kiképezzék.” Hogy azután erre épüljön a szüntelen önképzés, a sűrű tartó művelődés. Hogy nemes kényszerrel váljék az ismeretszerzés, a ta-

nulás, szokássá szilárduljon a kíváncsiság, a tudásszomj, a minden érték iránti nyitottság. Hiszen az ember nemcsak termel és fogyaszt: életének van valami bensőségebb értelme is, valami szellemi és érzelmi mélység utáni vágy. Meg akarja ismerni a világot, érteni szeretné a társadalmi valóságot, bele kíván szólni az életét érintő dolgokba.

Csak az a jó, csak az az érték, ami megvásárolható? És azok, amelyek a pénzzel nem fizethetők ki? De hát éppen ezek az emberi élet fő kötőanyagai!

A piac működjön, mérjen, orientáljon a kultúrában, a művészetben is (a könyvkiadásban, a lemezgyártásban, a videózásban, az iparművészetben stb.), de a piacnak nem szabad meghatározónak lennie, a piac nem dönthet mindig és mindenben. A kulturális értékek termelésében és terjesztésében, az izlés pallérozásában soha nem mondhatunk le az állami, a közösségi és egyéni mecenaturáról, a közönség neveléséről. Ha ugyanis erről lemondunk, ha a művelődés elsorvad, akkor a közösségek, az egyének lelkiileg, érzelmileg megrövidítik magukat. Hiszen — ahogyan *Hegel* mondja — „a művészet a legmagasabb rendű öröm, amivel az ember megajándékozhatja önmagát.”

A kultúra tehát nem bizsu és karácsonyfadísz, nem rigófütyi

és rózsasallat. A kultúra a társadalom arckifejezése. *Életforma*. Az élet teljesebb átélése. A kultúra mindenkié. Illetve azt kell(ene) elérnünk, hogy mindenkié legyen, közügyggyé váljék. Erre figyelmeztet *Viktor Vasarely* is: „Szerintem a jövő művészete csak szociális lehet. Akkor van értelme: ha társadalmivá válik. A holnap művészete közkincs lesz, vagy nem lesz művészet.”

Olyan idöket élünk, amikor rendkívüli módon felértékelődött a pénz szerepe, nyers agresszivitással jelentkeznek az anyagi érdekek. De higgyük el *Viktor Hugónak*: „A szép is van olyan hasznos, mint a hasznos.” S ha ezt elhisszük, arra is lesz gondunk, hogy az emberek a szellemi táplálékot éppúgy kívánják, mint a testit. Ehhez azonban „a kertet művelni kell”, ahogyan *Voltaire* mondja a *Candide* végén.

Ne akarjuk hát kiiktatni sem a művelődés fogalmát, sem annak gyakorlatát. Nem lehet tehát csak eladni a kultúrát. Ha ezt tennénk, likvidálni kellene az önművelődést, a közművelődést, a népművelőt, a művelődéstörténetet, a „kiművelt emberfők” Széchenyi alkotta szóhasználatát is.

A művelődés az egyik leg gazdagabb tartalmú, legszebb szavunk. Sok szakember magát a kultúrát azonosítja vele. A művelődés életünk nem nélkülözhető, fontos alkotórésze. A cselekvés folyamatát jelenti, a műveltség pedig az eredményt. Ebben segíthetnek a kulturális menedzserek. Abban, hogy az eredmény minél jobb legyen.

— kárpáti —

bűnbak. Mit lehetne tenni, hogy minél kevesebb legyen az olyan levél, amelyik nem ér célba?

— A postának valóban kötelessége eljuttatni a leveleket a címzetthez. Mi ezért is vagyunk. Akármilyen rosszul is van megcímezve a levél, igyekezzünk azt célba juttatni. Mi nem akarjuk áthárítani a magunk hibáit az ügyfelekre — mondja Szabó István. — Mi éppen a posta régi hírnevét szeretnénk visszaszerezni. Az igazsághoz tartozik, hogy nemcsak szidnak, hanem dicsérnek is bennünket. Nagyon sok köszönő levelet kapunk — mutat egy csomag levélre.

— Kikből lesznek a címnyomozók?

— Természetesen a legjobb levélfeldolgozókból.

— A címnyomozóknak mennyivel kell többet tudniuk egy átlag postásnál? Mit kell tudniuk?

— Szinte mindent, ami a címmel, a postával, a postai forgalommal kapcsolatos. Míg egy átlagos postás a postának csak részterületeit ismeri, addig a címnyomozóknak szinte az egész ország postaforgalmát ismerniük kell. Évek folyamán sok-sok adatot megjegyeznek, rengeteg irányítószámot, utcanévet, postafiókbőlőrszámot. Megjegyzik a nagyobb vállalatok, minisztériumok címét, irányítószámát, egy-egy ismertebb politikus, művész, író postai címét, hiszen gyakran előfordul, hogy egy hírességnek írnak, és csak a nevét tüntetik fel a borítékon.

— Itt nemcsak szaktudásra, hanem nagy leleményességre és ügyességre is szükség van — egészíti ki főnöke szavait

Hunyadyné. Ha ránéznek egy-egy levélre, az esetek többségében kapásból megmondják, hová kell küldeni. Délutánra már alig van nyomoznivaló küldemény, csak a nehezebb ügyek maradnak.

— Különös tudomány nem kell a címnyomozáshoz, csak gyakorlat — szerénykedik Bezzeg Józsefné, „a keresztretjévenyfejtő”, aki 13 éve kinlódik az ügyfelek téves címzéseivel. Jobb propagandára lenne szükség. És bár furcsán hat, de néha még a posta központjának ügyintézői sem címeznek pontosan.

— En napi 3-400 rosszul címzett küldeményt nézek át — mondja Schlitt Lászlóné. — Az ajánlott küldeményeket még könnyű kinyomozni a segédeszközök: a telefonkönyv, az utcanevkönyv és a muzeális értékű fiókberlőkönnyvem segítségével. Sajnos, az új telefonkönyv nehezen használható. Körülményes benne megtalálni a címet, ráadásul nagyon apró betűvel van szedve, túl vékony a papír. A régiekből könnyebben dolgoztam. Nehéz lesz megszoknom. Egyelőre még sokszor használom a régit.

— Sok utalványt látok itt, amelyeken a címzés szinte olvashatatlan. Nem lehetne a felvívóknek kicsit szigorúbbnak lenniük az ügyfelekkel, éppen az ő érdekében?

— De igen, ez azonban nem a mi feladatunk.

— Így aztán megtanulnak gyógyyszereszmódra olvasni... Itt van például egy levél, a TDDSZ-nek címezték, de nincs rajta irányítószám. Ilyenkor mi a teendő?

— Ez könnyű feladvány. Hamar megoldható. De sok kicsi sokra megy. Miért nem ök keresték ki az irányítószámot? Most ráteszek egy kézbesítési előjegyzési cédulát a helyes címmel, és ezzel az ügy megoldódott. Aztán jöhet a következő rejtvény...

— Itt, ezen a hosszúkás, két borítékon cirill betűs felirat van és egy bélyeg, Lenin arcképevel. Ezt hogyan tudja kinyomozni? — kérdeztem Laczkó Istvánnétől.

— Vannak szótárait, és ismerem a cirill betűket, hiszen az iskolában tanultam orosz. Ezt a levelet például az orosz nagykövetségre küldték. Fejből tudom a címüket.

— És ez a levél a Közel-Keletről, ezzel az angol felirattal?

— Ez sem nehéz. Egy felsőfokú intézményünknek küldték. De neveket ne írjon, mert a levélitok köt bennünket... Ök sem irtak irányítószámot. Előfordul persze, hogy egy levél nagy gondot jelent nekem, ilyenkor összeülünk, és közösen próbáljuk kitalálni a pontos címezést.

— Itt van például egy levél: nincs rajta jó irányítószám — hív asztalához Banai Istvánné.

— Kettős címzés van rajta. Budapestet ír és olyan utcát, amelyen nincs is a fővárosban. Most jöttem rá, hogy Hajdúszoboszlóra akarták küldeni. Látja? A bélyeg árából lehet következteni arra, hogy vidékre küldik. Egyébként egyik újságíró kollégájának is tévesen címezték levelet. Felhívtuk az illető feleségét, aki megadta a helyes címet.

— Mennyire kellene megtanulniuk az ügyfeleknek a helyes

címzést — kérdeztem végül Bezzeg Józsefnét.

— Hát, illene tudniuk, pláne az OTP-k, a biztosítók és a nagyvállalatok alkalmazottainak. Különösen a bankok és a biztosítók vezetnek a rossz címezésben. Van, aki csak postafiókszámot ír, mások vidéki irányítószámot, és közben kiderül, hogy a levelet Budapestre címezték.

— Nem lehetne a nagyobb vállalatokat, bankokat, biztosítókat figyelmeztetni? Ugyan már, címezzék pontosan leveleiket!

— Ez sem a mi hatáskörünk.

— Tehát a cégek továbbra is rosszul címezik leveleiket? Önök pedig zokszó nélkül korrigálják hibáikat? Mit fizetnek ezért önöknek? Jól megfizeti önöket a posta?

— Nem kapunk többet az átlagnál. Az átlagfizetés pedig köztudottan kevés a postán. Tudja, az a legbosszantóbb, hogy még az újságok, a rádió, és a tévé is hibás címekeket közöl. Itt van például a Dáridó Szerkesztősége, őket *Lagzi Lajcsi* reklámozza. Csak az van ráírva a borítékra: Dáridó Szerkesztősége, Pf. 15. Melyik hivatal?! Melyik postafiók?! Lementem és az újságárusnál megnéztem a Dáridóban a címet. Felhívtuk telefonon: kiderült, nem ott van a szerkesztőség. Hol a Dáridó? Most *Lagzi Lajcsi* postafiókjára küldjük.

— Jó, akkor megírjuk, hogy ezután kérjük *Lagzi Lajcsit*, árulja el: hol található a Dáridó. És ha megtalálja, énekeljen már vigasztalásul egy dalt a le-

veélynyomozóknak. Megérdemlik. **Udvarhelyi András**

A túlélés a tét

Vesztes lesz a győztes is

A jelek szerint erősödik a felismerés, hogy a jövő érdekében el kell(ene) mozdulni a magyar szakszervezeti mozgalomban kialakult *patthelyzetből*.

Ismeretes, hogy a különböző szakszervezeti konföderációk között már jó ideje zajlik az iszapbirkózás. Emlékeztetek a múlt év nyarán született szakszervezetellenes parlamenti törvények, s az általuk kikényszerített tagmegújítási procedúra következményei. Arról sem feledkezhetünk meg, hogy az MSZOSZ még mindig nem kapott választ az Alkotmánybíróstól arra, hogy alkotmányt sért-e a szakszervezeti választásokról szóló törvény. Sajnálatos, hogy a döntés elhúzódása tovább élezheti az ellentéteket az egyes szakszervezetek között, s ez gyengíti a szervezett dolgozók mozgalmát, a munkavállalók érdek-képviselési pozíciót.

Ma már mindenki beláthatja, hogy a vagyonvita, a szakszervezeti törvények megoldatlansága olyan patthelyzetet teremtett, amelynek nemcsak a szakszervezeti mozgalom, hanem a törvényalkotás pártatlanságába vetett állampolgári bizalom és a társadalmi béke biztonsága is vesztes. Ezek a körülmények sarkallják a szakszervezeteket és a pártokat arra, hogy megoldást találjanak a jegelt problémákra.

Úgy hírlik, közeledik az MSZOSZ és a LIGA álláspontja a szakszervezeti választások kérdésében, s *feldereng a meg egyezés* esélye. Arról is hallottunk, hogy négy parlamenti párt tanácskozott a szakszervezeti választásokról, s ezek a véleménycserék folytatódhatnak. Felcsillan annak a lehetősége, hogy a különböző szakszervezeti tömörülések konszenzusra jutnak egymással, s a parlamenti pártok közös törvényhozási képviselésével végre nyugvópontot juthat a társadalmi feszültségeket indukáló, elmergesedett vita.

S erre bizony *nagy szükség* lenne. Már a közhangulat okán is. A társadalom mai közönyében, a pártpolitika iránti kiábrándultság miatt — melynek meggyőző példái az eredménytelen időközi választások — prognosztizálható, hogy a dolgozókra erőltetett szakszervezeti választásokon sem lesz nagy толгás. A csekély részvételi arány pedig tovább mélyítheti a válságot. Különösebb jóstehetség nélkül is valószínűsíthetjük tehát, hogy a szakszervezeti választásoknak — bárki is szereze a legtöbb szavazatot — *nem lesz győztese*. Csak vesztese. Másképpen fogalmazva: vesztes lesz a győztes is.

A legtöbb vesztesnek a munkavállaló ígérkezik, mert a vá-

lasztások előkészítése és lebonyolítása elvonja az időt és energiát az érdekvédelmi kérdésektől. Nem beszélve arról, hogy a választások *mennyi pénzbe* kerülnek. Ki és miből fedezi majd a költségeket? Számolni lehet azzal is, hogy a voksokért folyó küzdelem felkorbácsolja az indulatokat, a választási kampány tovább mérgezi a légkört.

A szakszervezetek helyzetének normalizálódását *sürgeti az idő* is, hiszen gyors ütemben változik a munka világa. Most folyik a parlamentben az új Munka Törvénykönyv vitája, amelyet várhatóan március végéig elfogad az Országgyűlés. Nem akármilyen hardcore kérdésekről és változásokról van szó, oda kell(ene) tehát figyelni, hiszen évekre eldőlnék a dolgok. Felértékelődött a *kollektív szerződés*, ugyanakkor sok a bizonytalanság körülötte.

A növekvő munkanélküliség első számú társadalmi közellenségévé válik. Senki sem érezheti magát igazán biztonságban, mert mindenre sor kerülhet. S az állástalanság súlyos gondjaival nemcsak akkor kell foglalkozni, amikor már a munkakönyv a kezünkben van, hanem még akkor, amikor a *fenyegetettség* megjelenik.

Már most megszorodtak a munkajogi perek, hát még mennyi lesz ezután? A szakszervezeti jogok gyakorlása, a munkahelyi konfliktusok kezelése értő figyelmet, felkészültséget követel, hiszen a változó jogszabályokat a piacgazdaság bonyolultabb körülményei közegette kell alkalmazni. Ezért elkerülhetetlenné válik az *oktatás* beindítása, a tisztviselők felkészítése a társadalombiztosítási önkormányzatok, illetve az *üzemi tanácsok* választásai-ra.

Ha jól végiggondoljuk az előttünk álló időszakot, akkor *kétirányú feladat* rajzolódik ki előttünk: az *érdekvédelmi*ek (foglalkoztatás, bérmegállapodások, szociális biztonság), és a *szervezetiek* (választások). Ezeket *egy időben* kell végezni megfelelő összpontosítással és hatékonysággal. Mert a tét nagy: *a túlélés*. A szakszervezetek megmaradása és megerősödése 1992-ben, és tovább. A közeljövő megmérettetésének eredményei hosszú időre eldönthetik a szakszervezetek létét és kondíciót. S ebben meghatározó szava lesz a *tag-ságnak*.

Tisztelt szaktársak, figyelem! Mert ha figyelmünk nem válik aktív cselekvéssé, *elsodord(hat)nak bennünket az események, mint a pitypangpelyheket a szél*.

Kárpáti Sándor

Jó postának is kell a cégér

Orosháza, 1991

Országjáráson

Sok örömünk nincsen, de...

Látogatás Szentesen

Szentesen, ahogy az ütött-kopott Petőfi Szálló mellett elmentem, és kiértem a sarokra, szemet gyönyörködtető látvány fogadott: a Szentesei 1-es postahivatal modern épülete. Jó ide belépni, a felvételi terem tágas, műmárvány burkolat, mindegyik tisztaság és rend. Fent az emeleten Verók István hivatalvezetővel erről kezdünk el beszélgetni.

— Hát igen — kezdi —, régi épületünk már 100 éves volt, korszerűtlen, életveszélyes. Ezt a gyönyörűt 1989. október 23-án, a köztársaság kikiáltásának napján nyitottuk meg. Csaknem 120 millió forint volt, de azt hiszem, megérte, egészen más, korszerű körülmények között élünk. A ház másik részében a Távközlési Vállalat kapott helyet a szétválás után.

— Milyen viszonyban vannak régi távközlési kollégáikkal?

— Nem panaszkodhatom, kisebb súrlódások ellenére megvagyunk, mindannyian tudjuk, hogy egymásra vagyunk utalva. Emellett sokunkat még rokoni szálak is fűznek a távközlési kollégákhoz. Előfordul, hogy a feleség itt dolgozik nálunk, a férj pedig ott, vagy fordítva. Mi a hagyományos postai munkával 115-en foglalkozunk. Ebből 45 a szellemi foglalkozású, 45 a nagyobb kvalifikációt nem igénylő munkakörben dolgozó kollégám, a többiek pedig ún. kisegítők, takarítók, ételkiosztók stb. 1986. március 1-jétől körzeti hivatalként működünk, ami azt jelenti, hogy nemcsak a Szentesei, hanem a környező 14 kisebb postahiva-

tal ügyes-bajos dolgai is hozzánk tartoznak. E kishivatalok munkaügyi dolgait intézzük, és ha kell, segítünk nekik szakmai kérdésekben is.

— Kérem, soroljon fel néhány jellemző postaforgalmi adatot!

— Közösleges levélfelvétel egy évben több mint 1 millió, az ajánlott küldemények száma 170 ezer körüli, csomagfelvételünk pedig 14 ezer.

— Tapasztalatai szerint milyen levélírók vagyunk? Csökken, vagy nő a levélfeladások száma?

— Szentesen stagnálás, esetenkénti csökkenés tapasztalható. Ennek az a magyarázata, hogy az új postakomplexum elkészültével a korábbi ezer távbeszélő-előfizetői szám négyezerre nőtt. Így könnyebb a kapcsolattartás a családtagok között.

— Mi a helyzet a csomagforgalommal?

— A csomagforgalom az utóbbi időben növekedett, annak ellenére, hogy már vannak konkurens cégek. A téli időszakban, különösen disznóvágás idején nő a csomagforgalom, hiszen Szentestről nagyon sokan vándoroltak el az elmúlt évtizedekben a nagyobb városokba, s az itteni szülők és rokonok pedig ilyenkor kedveskednek szeretteiknek.

— Mi újság a hírlappal?

— Az 1991-es év nagyon nehéz volt a hírlapátszervezés miatt. Sajnos, a hírlapárusítás az első négy hónapban eléggé akadozott, tavaly napilapból 2 300 000-et, egyéb lapból pedig 560 000-et kézbesítettünk.

A hírlap-előfizetések száma tovább csökkent, ez magyarázható az inflációval, s a hírlapárak növekedésével. Már vége van annak az időszaknak, amikor az emberek 2-3 lapot járattak. Különösen a színeslapok előfizetése csökkent. Lemondják, mert nincs pénzük, sok esetben kenyérre, tejre sem. Nincs miért örülni. Sok örömünk nincsen, de reménykedünk. Végül is az emberek többsége nem gondolta, hogy a rendszerváltás ilyen rossz helyzetbe hozza őket, a kisembereken csattan az ostor. A város 30 ezernyi lakosából több mint 8 ezer a nyugdíjas. A városban a munkanélküliség is emelkedik.

— Ön szentesi?

— Nem, én „csak” 15 éve lakom itt, derekegyházi születésű vagyok, ott kezdtem a postán, 14 éves koromban. Szinte minden postai munkát végeztem, utána kerültem a Postaforgalmi

Verók István

Technikumba Budapestre. Az Irányi utcában végeztem, onnan kerültem Szentestre, a régi postára, mint postaforgalmi technikus. Szerettem volna rendszeres helyettes lenni, de azt mondták, hogy csak univerzális gyakorlattal rendelkező postás lehet az. A katonaság után visszajöttem, és a Szegedi Postaigazgatóság területén 3 megyében 15 évig dolgoztam rendszeres helyettesként. Aztán elvégeztem a postatiszti tanfolyamot és 1981-ben hivatalvezető lettem Csongrádon. Nagy előny, hogy a 3 megyében szinte minden postást ismerem, de nem bántam a csavargóélet megszűnését.

— Úgy tudom, Ön a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolát felejtett el végzetni. Hogyan tudta a család és a munka mellett megtanulni a tananyagot?

— 43 éves koromban végeztem. Akkor kerültem a főiskolára, amikor már szinte mindent elfelejtettem középiskolai tanulmányaimból. Ujra kellett kezdenem mindent. Végül is sikerrel vizsgáztam, de ez, tudja, akkoriban még nem volt elég, hogy hivatalvezető lehessenek. Be kellett lépni a pártba, hiszen akkoriban a pártbizottságokon döntöttek el, ki lehet vezető. Szóval 85-ben kerültem Szentestre, akkor kezdték az új postát építeni, ott volt a két gyerekem, rengeteg munkánk volt.

— És most hogy érzi magát?

— Most már sokkal könnyebb, de ez nem jelenti azt, hogy könnyű. Rengeteg napi dolgot kell megoldani. Jó lenne, ha végre a postás dolgozók bérét úgy emelnék, hogy vonzó legyen ez a pálya. Eddig hiába volt többszöri béremelés, a mértéktelen inflációt utolérni nem tudjuk. Nem lehet 8000 Ft-ból rendesen megélni, de azok is nehezen élnek, akik 10–15 évi munka után — pl. a pénzfelvévők — 15 000 Ft-ot kapnak. Hiába van nálunk bértömeg-gazdálkodás, nyakló nélkül nem küldhetjük el az embereket, ma már mindenki munkájára szükség van. Nincsenek vattaemberek.

— A növekvő munkanélküliség mennyire érinti a munkafegyelmet megerősödésében?

— Nálunk eddig is lelkiismeretesen és becsületesen dolgoztak, aki nem volt megfelelő, azt előbb vagy utóbb lecseréltük, ezt tesszük ma is.

— Ha holnapról Ön lenne a posta vezérigazgatója, mit tenné?

— Ez nehéz kérdés, mert jobban kellene ismernem a felső vezetés koncepcióját. Az biztos, hogy a postatörvény meghozatalát sürgetném, mert addig lényegi változtatásokat nem lehet végrehajtani. A koncessziós törvény sem tetszik nekem, több részlete érthetetlen.

— Attól fél, hogy a posta monopóliuma gyengül?

— Nem ettől félek, csak a munka minőségének romlásától. A reformhoz ugyanis pénz kell, pénz kell a biztonsági rendszer kiépítéséhez. Sajnos, itt Szentese környékén is volt postarablás 1990-ben, pavilonokat törtek és törnek fel. Összegezve tehát én úgy látom, hogy a posta megújulásához nem csak tervek, hanem sok-sok pénzre is szükség van. Csak azt nem tudom, hogy ezt honnan kerítjük elő.

— Ezt, sajnos, én sem.

— helyi —

Nógrád megyében...

Bánk kisközség Nógrád megyében, egy valamikor csodálatos, sajnos mostanra haldokló tóval. Kb. 800 állandó lakossal. Nyáron az itt nyaraló emberek ez a szám eléri, sőt túlszárnyalja az ötezret is. Üdülőkörzet a javából egy kicsi postával, melynek egy éve vezetője Haáz Józsefné.

Haáz Józsefné

A jókora méretű cserépkályha barátságos meleget áraszt, miközben a területre készülő két kollégánál két postáskabátját rendezgeti, s jókorákat nevetnek: direkt jó, hogy táskájuk ma is istentelen nehéz, mert a kint kegyetlenül fújó szél bizony egykettőre elrepítene őket.

Az ember azt hinné, ilyenkor télen kevesebb a levél, az újság, de ez csak részben van így. A hegyen lévő üdülőtelepi házak nagy része téliesített, és szép számmal élnek itt nyugdíjasok, így van hova kézbesíteni a levelet, nyugdíjat egyaránt. Arról nem is beszélve, a vállalkozó üdülőkben gyakran tartanak többnapos értekezleteket, tanfolyamokat, s az újságrendelésekről rájuk is gondolni kell. Nyáron természetesen alaposan megnő a forgalom, ezt ilyenkor egy kisegítő kollégával oldják meg. Sajnos Pali bácsi — aki szinte jelképe volt a községnek — már nem él, s valahol az örök vadászmezőkön kézbesít, mert hogy ott sem üldögél unatkozva, az biztos...

Az egykori megyeszékhely, Balassagyarmat visszakéri régi dicsőségét, s hogyha ez megvalósul, mit jelent ez a postának, erről kérdezem Rátkai Ottóné hivatalvezetőt.

Fábián Károly

Rátkainé, mielőtt válaszolna, kedves mosollyal behívja szobájába Fábián Károly szakszervezeti titkárt, mondván, ha ő esetleg csacsáságot mondana, ő majd segít kijavítani. A dologban az a mulatságos; a hivatalvezetőnő csöppet sem tűnik olyanoknak, mint aki csak úgy hebehurgyan beszél a vakvilágba, ami pedig jóleső érzés, hogy szakma és szakszervezet nyilván nem az én kedvemért demonstrálja szótértését. Erre egyébként a jövőben is szükség lesz, mert a hivatal átépítés miatt nemsokára költözik, s az ilyenkor természetes rumli elhárításában, az újjáépített hivatal szociális létesítményeinek kialakításában a szakszervezetre is hárul feladat.

Hogy hova költözik, az egyelőre még bizonytalan. Folynak a tárgyalások az önkormányzattal a helykijelölésről, s a pénzügyi térítésről, bár ez utóbbiban — majdnem biztos — mindkét fél számára ideális megállapodás születik.

S ha Balassagyarmat újra megyeszékhely lesz? Ez az ideköltöző hivatalok, intézmények megnövekvő csomag-, levél- és pénzforgalmát jelenti majd nyilvánvalóan, és reméljük, az újjáépített régi-új hivatal eredményesen látja majd el megszaporodott feladatát.

Az pedig biztos, Rátkai Ottóné és Fábián Károly akkor is szót ért majd egymással. S ezt nem azért írom, mert alapvetően optimista természetű vagyok...

Fenti Attilát, Salgótarján 1. hivatalának fiatal vezetőjét, az a kérdés, hogy marad-e Tarján megyeszékhely, láthatóan kevéssé izgatja. A vasútállomás melletti hivatal évi nettó 60–70 millió forgalmának igen nagy százaléka a környező falvak, települések belátogató lakóinak nyújtott szolgáltatásokból adódik. Köztudott, hogy az ország városai közül Salgótarján vezet a munkanélküli statisztikát, üzemek, gyárak táncolnak a csőd szélén, a bányák bezárásáról nem is beszélve, de érdekes módon egyre-másra alakulnak különféle társulások, kft.-k, melyeknek postai ellátása folyamatosan feladatot ad a hivatalnak.

A szomszédos Cseh és Szlovák Köztársaság idelátogató állampolgárai is növelik a forgalmat, s az utcán járva, mikor Varga Imre csodálatos Radnóti-szobra előtt tisztelgek, olyan lüktető élet vesz körül, itt sem kell pesszimistának lennem. Persze van itt másik szobor is. Partizán- emlékmű, kettő is. Egy a hegyen, egy a posta előtti téren. Nehéz eldönteni, melyik a rondább.

Ezért is éreztem jól magam, mikor a hivatal lépcsőházában hazafelé indultam, s a falon elhelyezett dekorációkat néztem. E munka a BUVIG dekorációinak izlését dicséri. Kicsit talán szokatlan, de izléses és mértéktartó, jó ránézni.

S manapság már ez sem kis teljesítmény...

— veégh —

Orosháza: Helga nincs, posta van...

De jó leírni: elképesztően rövid idő alatt felépült és megnyílt Orosháza új postahivatala. Rádadásul bizonyítva azt is, a gyorsaságnak nem feltétlenül velejárója a trehányosság, s a később kijavítandó műszaki hibák sorozata.

Az elmúlt év közepén Károlyi György hivatalvezetővel még a szomszédos park presszójában beszélgettünk a mostani randevút megbeszélve, s lám, most már az új hivatal főnöki szobájában fogadott. Igaz, közben a telefonszerelők, s különféle iparosok zajától volt hangos az emelet, de való igaz, ez még a hivatalos megnyitás előtt egy héttel történt, s az ügyfelek már január 13-án birtokba vehették a kiszolgálóegységeket. Furcsa, de ilyen is van, az épület majd három héttel a határidő előtt elkészült, s Károlyi György és helyettese, Horváth Imréné úgy döntött, nem várnak, költöznek. Az ötletet tett követte, s a saját dolgozóik összes létező és épkezláb le- és felmenőit igénybe véve, feladva egy hétvégét, áthurcolkodtak; hitet téve, ha egy kollektíva jó és akar valamit, azt meg is valósítja. Ehhez természetesen kellenek megértő fe-

leségek, férfiak, kik ezen a hétvégén ablakot pucoltak, függönyt szereltek, s berendezési tárgyakat trógeroltak.

A hivatal február 5-én ünnepélyesen is megnyílt, dicsérve a tervező: Novák István Ybl-díjas építész, s a kivitelező szegedi „Bauplan” magyar-német vegyes vállalatot. Az impozáns, kétszintes épület — mely a berendezéssel együtt 118 millió forintba került — mostantól munkás hétköznapjait éli, kultúralt körülményeket teremtve postásnak, ügyfélnek egyaránt. Két hibát azért említenék: nem szeretnék hírlapárus lenni az új hivatalban, s a két nyilvános telefonállomás is kevésnek tűnik.

Farkas Helgát a szegedi — oroaházi vendéglős család lányát hozzávetőlegesen a hivatal alapkövetételekor rabolták el, nyomára azóta sem akadtak. Vélhetően azoknak az oroaházi polgároknak sem, kik annyira magukénak érzik az új postát, hogy az emeleti kerengő cserepes virágaiból jó néhányat sajátjuknak érezve... Szóval megfújták...

„Aki a virágot szereti...” No de ennyire, és így?

— veégh —

Fenti Attila

A Fehér Ház titkai

Hideg, nyirkos és barátságatlan ez a hajnal. Jeges köd üli a várost, ráadásul hétfő van, amikor minden nehezebben indul.

A Soroksári úton — a korán kelő autósok kiváltsága ez — gyér a forgalom. A város alszik még. A gyengén pislákoló utcai lámpák fényében áll a Ház — fehéren és magányosan. Üres a lépcsőház — az irodák is zárva, hiányoznak az emberek, akik mozdulataikkal, nevetésükkel színt és lendületet adnának. Nincs telefoncsörgés, kávéillat, jövés-menés. Mégis jó így végigsétálni emeletről emeletre, megnézve a Ház saját hangulatát, „levegőjét”. A nagy terem, amit annak idején a fonógyáriak (mert az övéké volt még három éve ez a pompás épület) színházteremnek terveztek, most modernségével, mobilizálható asztalaival, elegáns belső terével immáron konferenciateremmé lényegült. Érezhető, hogy a TIG Oktatási Központjának legfőbb büszkesége. Most csendes, nagyon csendes, de könnyen felidézhetővé válik az elmúlt hónapok sokféle hangulatú eseménye.

Nyár volt még, amikor az újonnan elkészült konferenciatermet elsőként a TIG-es dolgozók gyerekei vették néhány hétre birtokukba. A számítógépet vezérlő Kovács Zoli értő

segítségével, valamint a stúdiósok közreműködésével hat hétig játszottak, tanultak, és ha a másfél hónap végére nem is váltak profi programozókká, valami fontosat és továbbvihető ismeretanyagot kaptak a számítástechnika alapjaiból.

Ősztől kezdve rendszeressé váltak a „vidám” hétvégék, amikor is — a rendezők és szervezők nem titkolt szándéka szerint — a legfontosabb az igényes, ámde könnyű fajsúlyú szórakoztatás volt. És hogy erre mekkora az igény, mutatja a hétről hétre növekvő érdeklődés. A színvonalas kabarédélutánok, zenés szórakoztató műsorok mellett — ahol olyan népszerű humoristák léptek fel, mint *Maksa Zoltán*, *Ihos József*, *Horváth Szilveszter* és *Éles István*, *Ajala* és *Brindisi* — családi „ünnepváró” hétvégéket is rendeztek a TIG-es dolgozóknak és gyermekeiknek.

Volt Mikulás-nap, karácsonyi előzetes, ahol nemcsak a gyerekek foglalták el kitűnően magukat, bepillantva a marcipánkészítés rejtelseibe, az anyukák is hasznos kozmetikai és főzési tanácsokat hallhattak ugyanakkor. A szépséges és igencsak jól felszerelt konferenciaterem (első osztályú világhíre birtokukba. A számítógépet vezérlő Kovács Zoli értő

külső vállalatoknak, társaságoknak is elérhető, bérbe vehető, és a magas színvonalú stúdióberendezéseknek köszönhetően kamara-előadások, kis színházak befogadására is alkalmas. Ugyancsak igénybe vehető az átlagosnál technikailag is jobban felszerelt oktatótermek.

A Ház előtti hatalmas elkerített tér ma még kopár és disztelen, mely nyárra — a tervezők már papírra álmolták — szabadidőpark lesz tenisz- és focipályával, s sok-sok üde zöld növényrel várja a pihenni és sportolni vágyókat.

A számítástechnikai laborban nyolc gép még csendes, a kilencediken Kovács Zoli „dolgozik”. Most csak saját kedvére futtatja ujjait a billentyűkön, lazít, ám éppen ilyenkor támadnak a legjobb ötletei. És ezeket a szakmai munkával, jövővel összefüggő ötleteket a Ház vezetői mindig hálással fogadják — sőt *Tánczos Sándor*, az Oktatási Központ tanulmányi osztályának vezetője szerint el is várják, szakmai követelménynek tekintik.

Szomorú, ám mindennapos tapasztalat, hogy az éveken keresztül mind gyérebben csordogáló, kultúrára és vállalati oktatásra fordítható anyagi erő mára annyira elfogyott, hogy már

csak látszattervekenységre elegendő. Itt azonban létrejött valami. Általános vélemény, hogy ez leginkább az Oktatási Központ dolgozóinak lelkesedésén és kitartásán múlott. Jó, és más intézmények számára is megszívlelendő példa. Úgy tűnik, a lendületes indulást követően az ígéretes folytatásra is futja még az energiából.

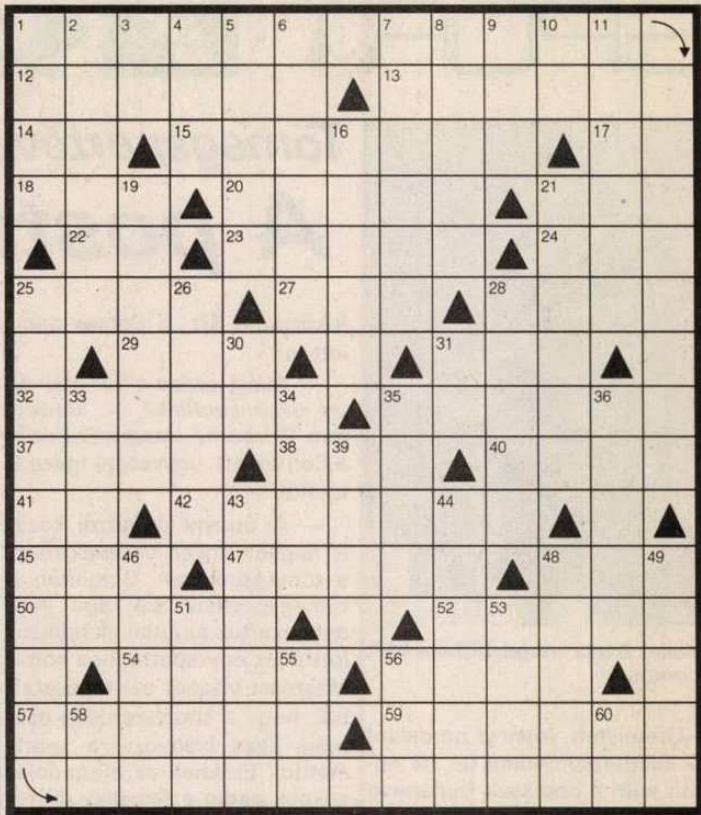
Persze sok minden kellene még, újabb stúdióberendezésekre például szükség lenne a már meglévő és egyébként kiváló minőségűek mellé, hisz csak azokkal lehet külső vállalatoknak bér munkát vállalni. S a stúdióban dolgozók célja éppen ez. A számítógépparkot is jó lenne újakkal, „okosabbakkal” kiegészíteni, bár a ma még többnyire informatikai alapok oktatásához ezek kiválóan megfelelnek. Ám a jövő mindenképpen a profi programozói oktatásé, amihez új laborok is kellenek. A nyelvi vizsgáztatást segítő géppark már üzemben áll — itt a felhasználás bővítéséről kell gondoskodni.

A szakmai oktatómunkához gyakorlati labor lenne jó, ahol a diákok élőben sajátíthatnák el az új távbeszélő-kapcsolási technikát, mérőműszerek működési elveit.

Mire kisérőmmel, *Baksa Lászlóval*, az oktatási központ szervező munkatársával sétánk végére értünk, kivilágosodik, s a Ház is megélenkül.

Új nap kezdődik.

Borgos Zsuzsanna

Illyés Gyula Cinegemadár című kedves verséből idézünk: „Hull a hó, szital...” — folytatás a vízsz. 1. és függ. 25. alatt.

VÍZSZINTES

1. Az idézet első része. 12. Közönyösség. 13. Följebb tessze. 14. Könnyeit hullajtja. 15. Erkölcsei célzatú figyelmeztetés. 17. Rangjelző. 18. Nagyon öreg. 20. Kuszáltta tesz. 21. Angol egy. 22. Francia arany. 23. Nem amott. 24. Rossz karalábé. 25. Ütlegel (ford.). 27. Tokió régi neve. 28. Építkezési anyag. 29. Olimpiai szerv. 31. Táncmulatság. 32. ... jakab. 35. Hangszerkereskedelmi cég, névelővel. 37. Pusztító. 38. Hárfá. 40. Burkolatsúly (+ék.). 41. Szén-monoxid. 42. Aszaló. 45. Rosszul közepén! 47. Vízessé váló. 48. Jelkulcs. 50. Névnapi augusztus közepén van. 52. Dél-amerikai füves síkság. 54. Csend jelzője lehet (ford.). 56. Tragikus körülmények között elhunyt színész neve. 57. Testrész. 59. Két keréken gurul.

FÜGGŐLEGES

1. Örlemény. 2. Tehetséges ember utánzója. 3. Duplázva. 4. Csigafajta. 5. Duna menti osztrák város lakója. 6. Török női név. 7. lás).

Sportstadion része. 8. Ilyen szintű oktatás is van. 9. Mennyiségi egység és mega. 10. Hamis. 11. Jégrepedés. 16. Piperecikkmarika. 19. Kemény közet. 21. Shakespeare-hősnő. 25. Az idézet folytatása. 26. Ilyen népi tánc is van. 28. Vízbe merítő. 30. Berillium. 31. Biztonsági Táncs. 33. Görög isten. 34. Régen ilyen gimnázium is volt. 35. Mesekönyv leányneve. 36. ... bokron. 39. Algériai kikötő. 43. Becézett Zebulon. 44. Hozzávarrok az anyaghoz. 46. Község Győr-Sopron megyében. 48. Elektród. 49. Fájdalomcsillapító. 51. Tapasztal. 53. Házi szárnyas. 55. Fél salátát. 56. Egysége newton. 58. Eres egy-neműi. 60. Állathang.

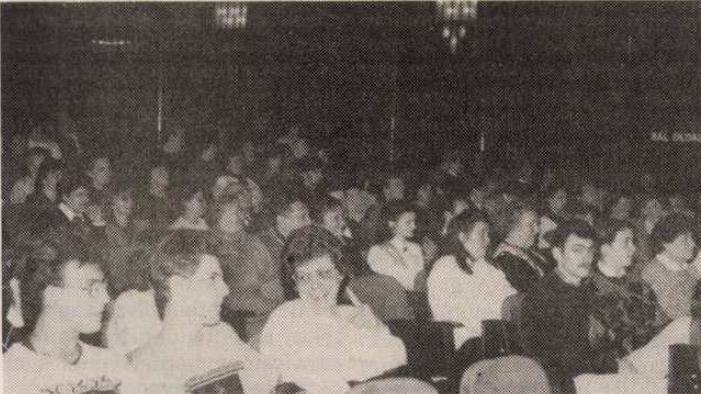
Bánhidi

Beküldendő: vízsz. 1. és függ. 25.

Beküldési határidő: március 10.

Előző rejtvenyünk helyes megfejtése: ... amíg nem ismered azt, ami több az elégnél.

Könyvtalványt nyertek: *Mohácsi Sándorné* (Kunszentmiklós), *Pécsi Imre* (Debrecen), *Pintér Sándor* (Kiskunfélegyháza), *Váradai Erzsébet* (Kisújszállás).

A közönség jökevények okozója:

az Éles-Horváth duó

Ötkarikás magyar sikerek nyomában

A III. forduló kérdései

1. Olimpiai bajnok úszónk a labdarúgó-válogatottban is szerepelt. Ki volt ő, milyen poszton játszott, s ki játszott mellette, aki szintén híres lett, mint szobrászművész? (Csak a teljes választ fogadjuk el helyes megfejtésnek!)
2. Ki volt az a kétszeres olimpiai bajnoknő, akinek első és másodikként győzelme között 12 év telt el?
3. Melyik magyar sportoló vett részt a legtöbb olimpián, és milyen eredménnyel?
4. Melyik olimpián vett részt a legkisebb létszámú magyar küldöttség, és milyen eredménnyel?
5. Mikor indult olimpián először magyar női sportoló?
6. Mikor vették fel a gerelyhajítást az olimpiák műsorára, és kik azok a magyar sportolók, akik e versenyszámban olimpiai érmet nyertek? (Nemcsak aranyéremről van szó!)
7. Kik nyertek a magyar sportolók közül női törvívásban olimpiai aranyérmet, s mikor nyerte a magyar női törőcsapat egyetlen olimpiai bajnokságát?
8. Mi volt az újkori olimpiák első versenyszáma, ebben melyik magyar sportoló indult, és milyen eredményt ért el?
9. Az első téli olimpián hány fő képviselte a magyar színeket, közülük ki szerepelt a legeredményesebben?
10. A nyolcadik téli olimpiai játékok színhelyeül a NOB egy furcsa nevű várost jelölt. Mi a város neve, és mit jelent magyarul?
11. Az 1945 után rendezett olimpián ki volt az első magyar olimpiai bajnok, és milyen sportágban?
12. Hol érte el evezőssportunk eddigi legnagyobb olimpiai sikerét?
13. Melyik olimpián nyertek birkózóink három aranyérmet, és kiknek a nevéhez fűződik a siker?
- 13+1. Ki volt az újkori olimpiák legelső aranyérmese, és melyik versenyszámban?

Kérjük, hogy megfejtéseiket legkésőbb 1992. március 15-ig küldjék meg címünkre:

POSTÁS MŰVELŐDÉSI KÖZPONT
Postafiók 601. Budapest 1373.

A megfejtésekre írják rá:

„ÖTKARIKÁS MAGYAR SIKEREK NYOMÁBAN...”

A március 15-e után érkező megfejtéseket nem fogadjuk el. A helyes megfejtők között 3 db 500 Ft-os könyvtalványt sorssalunk ki.

Eredményes megfejtést kívánunk!

A II. forduló kérdéseinek helyes megfejtése

1. Az olimpiai küldöttségek az 1908-as, londoni olimpia óta vonulnak fel nemzeti zászlóikkal.
2. Eddig három olyan sportoló volt, aki több olimpián is vett részt a magyar lobogóval: Bácsalmási Péter 1932-ben és 1936-ban, Németh Imre 1948-ban és 1952-ben, Kulcsár Gergely 1964-ben, 1968-ban és 1972-ben.
3. Az olimpiai lángot a stadionba befutó váltó utolsó tagjaként mindenkor a rendező ország egy neves sportolója gyújtja meg.
4. A NOB 1914 júniusában, Párizsban tartott ülésén határozta el, hogy az 1920-as olimpia rendezését Budapestre bízta. Sajnos a világháború miatt ez nem valósult meg.
5. Az 1895-ben megalakult Magyar Olimpiai Bizottság első elnöke Berzeviczy Albert, titkára dr. Kemény Ferenc volt.
6. Az 1912-es stockholmi olimpián vett részt első ízben a magyar labdarúgó-válogatott. Az 1. fordulónban kiesett, de Ausztria 3-0-as legyőzésével megnyerte a vigaszdíjat.
7. Kádárné Csák Ibolya.
8. A kézilabdázás 1936-ban szerepelt először az olimpiai műsorban, de ezután csak Münchenben vették fel ismét. 1976-ban Montreálban a női kézilabdacsapat 3. helyezést ért el.
9. Hegedűs Csaba — birkózás.
10. A Nemzetközi Olimpiai Bizottság (NOB) 1894. június 23-án Párizsban alakult meg. 16 tagból állt. (A 16 tag közül Gebhardtot nem Párizsban, hanem 1895-ben utólag választották meg. Ennek ellenére a bizottság alapító tagjaként tartják nyilván.)
11. Hivatalosan 1914 óta van a NOB-nak állandó jelvénye, de annak használatára első ízben csak 1920-ban került sor az antwerpeni játékokon, tekintettel arra, hogy az 1916. évi olimpia az első világháború miatt elmaradt.
12. Téli olimpiát 1924-ben rendeztek először a franciaországi Chamonix-ban.
13. Az első olimpiai játékokon 1896. április 6–16-ig Athénban 13 ország mintegy 300 sportolója (285 fő) vett részt.
- 13+1. A Nemzetközi Olimpiai Bizottság hivatalos jelvénye 1914 óta az egymásba fonódó öt karika. A felső három színei: kék (Európa), fekete (Afrika), piros (Amerika), az alsó kettő pedig sárga (Ázsia), zöld (Ausztrália). Az öt karika az öt világrészt jelképezi.

Nyertesek:

Juhari István (Budapest),
dr. Németh József (Budapest)
és Poór István (Egyházaskróda).

A Postás Művelődési Központ márciusi rendezvénynaplójából

Hétfőnként	17 órától:	Kertbarát Klub,
Keddenként	16.30 órától:	Nyugdíjas Klub,
	18.00 órától:	Zilahy György Képzőművészeti Stúdió,
Szerdánként	19.00 órától:	Középkorú Klubtagok Baráti Köre (játékok: biliárd, rex, kártya),
Csütörtökönként	17 órától:	Fotó- és videoklub,
Szombatonként	14 órától:	Zilahy György Képzőművészeti Stúdió,
8-án, 16-án és 25-én		Művészbarátok Klubja,

1-jén és 22-én 10 órakor: Mesterségek háza — játszóház gyerekeknek,

Március 20-án 17.30 órától és 21-én 9–19 óráig:

COUÉ-FÉLE SZEMÉLYISÉGFEJLESZTŐ PSZICHOTRÉNING.

A tréning célja egy sikerorientált életstílus, a szellemi és anyagi kiegyensúlyozottság, az önbizalom, a konfliktusmegoldó és kapcsolatteremtő képesség kialakítása, fejlesztése, ez ideig nem ismert képességek feltárása.

Részvételi díj: 2400 Ft.

Jelentkezni lehet: a 121-7334 és a 122-8001-es telefonon, valamint személyesen.

Március 22-én 16 órakor:
dr. Vasady Balogh Lajos „ÉNEKEL A CSALÁDOM” című gálaműsora.

Opera- és operettrészleteket, dalokat hallhatunk a Magyar Állami Operaház művészeinek előadásában.

Jegyek 50 Ft-os áron a PMK portáján vásárolhatók.

25-én 18 órakor: Az Erkel Ferenc Zeneiskola jazz-taniskolájának hangversenye.

28-án 7 órától: Kirándulás a Mátrába.

*

Tanácskozásokra, értekezletekre, fogadásokra, valamint baráti találkozókra, családi ünnepekre terveink igénybe vehetők. Az éte-rem keddtől szombatig: 17 és 22 óra között, vasárnap: 12 és 16 óra között tart nyitva.

*

Tájékoztató: Csak a február 8-i gyermekfarsang belépőjegyei érvényesek a március 15-i, 14 órakor kezdődő SZANDI-koncertre! Új jegyeket nem bocsátunk ki.

PMK

Makai Attila megnyitóbeszédét mondja

Uramisten, mennyi porcelán! — kiálthattam volna fel, ha éppen nem a postások Budapesti Társadalmi Testnevelési és Tömegsport Bizottságának sportévváró ünnepélyén lettem volna. Az ominózus rendezvényt a 210 millió forintért felújított Postás Művelődési Házban tartották február 7-én.

A megnyitóbeszédet Makai Attila, a tömegsportbizottság elnöke tartotta. Ebből megtudhattuk, hogy a P. T. M. Budapesti Sport Alapítvány biztositotta 1991-ben is a tömegsportbizottság működését a PSE mellett. Tavaly kilenc sportágban rendeztek üzemi bajnokságot. Az előző évekhez képest atlétikában, labdarúgásban és tekében nőtt a csapatok száma, asztaliteniszből, kézilabdából, röplabdából, sakkból és teniszben ugyanannyi maradt, míg sajnos, az evezésben és a természetjárásban csökkent. Ennek ellenére az evezősök szép eredményt mondhatnak magukénak, hiszen a budapesti tömegsportbajnokságon az első helyet szerezték meg.

Többéves szünet után újra lehetőség nyílt a budapesti sportnapok megrendezésére, melynek népszerűségét a nevezések száma is bizonyította. Tavaly is megrendezte a tömegsportbizottság az emlékversenyeket — ünnepeink tiszteletére. Ám sajnálatos módon a több évtizedes hagyományokkal rendelkező Országos Postás Természetbarát Találkozó — gazdasági okok és szervezési nehézségek miatt — elmaradt.

Összességében azonban elmondható, hogy a többéves postai átszervezés és létszámmozgás ellenére is szervezett maradt a postás és távközlési tömegsport.

Ezt követően a porcelánokkal teli asztalokra terelődött a figyelem. Megkezdődött a díjkiosztás. A szokásos kategóriák mellett az idén először adták át a legjobb egyéni sportolónak a sportszerű versenyzésért járó díjat, amit a Budapesti Telefon

Tömegsportévváró

A postások sportélete

Alközponti Kft., a Comex ajánlott fel.

— Miért éppen a fair play díjat szponzorálták? — kérdeztem Gricserné Heszky Enikőtől, a Comex Kft. ügyvezető igazgatójától.

— A Comex dolgozói közül is nagyon sokan vesznek részt a tömegsportban. S miután a tömegsportnak sok ága van, nem akartuk az általunk felajánlott díjat egy sportághoz kötni. Másrészt viszont azt tapasztaltuk, hogy a sportszerűség eszméje kezd hiányozni a sportéletből. Ezeknek az elgondolásoknak pedig a fair play díj felelt meg a leginkább. Reméljük, hogy ezzel is hozzájárulunk a sportszerűség tekintélyének visszaszerzéséhez.

Ezt a díjat Szíjj László, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság 60 éves dolgozója vehette át.

— Mit sportolt, és milyen eredményekkel?

— A Postához 1949-ben kerültem. Kezdetben futballoztam, majd ezt egy sportszerűlést követően abba kellett hagynom. Ez azonban nem jelentette azt, hogy mást nem sportolhatok. Így kezdtem el asztaliteniszezni, tekézni, evezni és sakkozni is. Szerintem egy sport nem sport, ezért csináltam ennyi mindent. A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság sportbizottságának a tagja vagyok. Az evezős és asztalitenisz-szakosztályokat vezetem. Minden vállalati bajnokságon, postás és a budapesti bajnokságon indulunk. Nem vagyok profi játékos, mindent amatőr szinten csinálom. A több mint 40 év alatt számtalan díjat nyertem. A postás sportolók között az első 10-ben, a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság sportolói közt pedig az első 3-ban vagyok.

— Nagyon örülök ennek a díjnak, mert úgy érzem, hogy a régi ismerősök megbecsülnék, és ők is örülnek az elismerésnek. Nem vagyok igazán jó versenyző. Azért nem, mert engem az eredmény jóformán nem is érdekel. A lényeg a mozgás. Nem bánt, ha nem vagyok első, vagy akárcsak helyezett is egy-egy versenyen. Márpedig egy igazi versenyző nem gondolkodhat így. Boldog vagyok és egészséges. Bánatomban és örömemben verseket írok, s még ma is dolgozom. Így teljes az életem.

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság tömegsportcsapatai is számos díjat vehettek át. Tekézésben a legerősebb csapatok közé tartoznak. Munkájukról, eredményeikről Bertalan Sán-

Szíjj László átveszi a fair play díjat Gricserné Heszky Enikőtől

Wendl Istvánné, a kuratórium elnöke átadja Farkas Tibornak a jutalmat

dor, a HTI igazgatója számolt be.

— Tekézéssel 22 éve foglalkozom, bár nem kezdtem korán, majd 30 évesen. Aztán annyira megtetszett a játék, hogy egy év múltán hozzáálltam a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság tekecsapatának megszervezéséhez. 1975 körül kineveztek a teke társadalmi bizottsága vezetőjének. Miután a Magyar Posta szétvált, a sportélet is megrendült. Ezért aztán a HTI titkárságán megbíztam egy embert a sportügyek kézben tartásával. Így tudtuk talán túlélteni a szétválással járó megrázkódtatást, és sikerült elérni, hogy a sportélet valamelyest fejlődjön. A teke egyértelműen felfelé ívelő ágban van, a kezdeti 16 csapat helyett ma már 36 működik, ami körülbelül 250 embert jelent. Két évvel ezelőtt technikailag is nagyot léptünk előre, ugyanis sikerült 7 millió forintért felújítani és kibővíteni tekepályánkat. Bizunk benne, hogy a megrázkódtatást végleg sikerül kihevernünk, és újból mehet minden a maga útján.

Az ünnepély hivatalos része véget ért a díjkiosztás után, majd mindenki szíve szerint választhatott a svédasztalon lévő

finomságok közül. A kellemes hangulatot még emelte a diszkózene, ami lehetőséget adott a vendégeknek a táncolásra.

A rohanó életmód, az egészségtelen táplálkozás, a mozgásszegény életmód már mind közhelynek számít. Pedig sohasem volt olyan fontos, mint éppen napjainkban ezeknek a megváltoztatása. Az emberek általános egészségi állapota nemcsak hogy nem kielégítő, hanem egyenesen katasztrofális. Európában az orvosok számát tekintve Magyarország a második helyen áll, az egészségügyi anyagi helyzetét és az átlagéletkort tekintve viszont az utolsók között kullog.

Évek óta halljuk, hogy rendszerváltás folyik, ám sokszor az az érzésünk, hogy nem a közvetlen környezetünkben, hanem a fejünk fölött, szinte elérhetetlen magasságban van tőlünk. Fontos lenne, hogy az egészségügyi rendszerváltásnak része lehessen a sportreform is. Hiszen egy egészségesebb, jobb társadalmat csak lélekben és testben ép emberek alkothatnak. A tömegsportmozgalmak népszerűsítése mellett szükség lenne az oktatási intézmények „testnevelését” is merőben új alapokra helyezni.

A postás- és egyéb tömegsportszervezetek alkalmasak lehetnek arra, hogy ebben példát mutassanak a jövő számára, ám ehhez is pénz kell. Talán több lenne a szponzor, ha mindenki felismerné, hogy a sport szeretete — a jövő záloga is egyben.

T. Hunyor Erna

ÚSZÁS—ÚSZÁSOKTATÁS

6 éves kortól postások és gyermekeik részére a Rudas uszodában: hétfőn 19—20-ig, szerdán 18—19-ig, pénteken 19—20 óra között.

Jelentkezés az uszoda előcsarnokában Babulka Oszkáránál, a kezdés előtt negyedórával.

Tekéznak — vívznak

Valamikor legényegyleti fiatalok kedvenc vasárnapi szórakozása volt a kocsmá udvarán létesített pályán a kuglizás. Vitte a foglyát a sör, a nagyfröccs, s az egymás cukkolásában sem volt hiány. Aztán hogy-hogy nem, ez a nagyszerű társasjáték komoly sporttá lépett elő, még akkor is, ha az olimpiai játékok műsorán ez idáig nem szerepel. Manapság már tekének hívják, s magyarországi művelői között jó néhány világbajnok is található, így például Szegeden is a helyi POSTÁS SK versenyzői között. S mielőtt bárki azt gondolná, hogy egyszerű dolog volt világbajnoknak lenni, vegye kezébe az istentelen nehéz golyót, tegye ezt meg többször, dobja el, s aztán, ha másnap bal kézzel kénytelen kanalizni a levesét, ne csodálkozzon. Bálintné Fodor Gabriella felnőtt világcúcstartóból még véletlenül sem nézném ki azt az erőt, mely ehhez a sportághoz szükséges, pedig most 23 évesen már 11 éve tekézik. Jókedvű, mosolygós, nyúlánk fiatalasszony, s bizonyára nem véletlenül szépségkirálynője is volt már világválasztónak.

Pungor Miklós 4 éve vezetőedzője a 25-30 fős női csapatnak, melyben 6 első osztályú, s 3 aranyéremjelvényes ifjúsági sportoló található. Szeged különben egyik fő bázisa a magyar tekecsapatnak, s a postás leányok-asszonyok a magyar bajnokság egyik élcsapatának számítanak, s minden feltételük megvan ahhoz, hogy ez így is maradjon.

A fiúk mostanában szerényebb eredményekkel „dicsekedhetnek”, bár első osztályúak ők is. S ami meglepő, a nők fegyelmesebbek, s nemrégiben a férficsapatnál merültek fel problémák. Amiről ottjártamkor már csak múlt időben beszélhetünk, hiszen Németh József versenyző szavai szerint a csapat rég volt ilyen egységes, mint mostanában. Erre az egységre szükség is lesz, mert

ha nem kapják össze magukat, elúszhat a hetedik hely is, melyre reálisan lehet számítani.

Stér János játékosedző számolt is erre, s amikor elmondja, hogy a csapat játékos a hatvan év felé közeledő Rákos József — egykori világbajnok —, akkor döbbenek meg, hogy a sport milyen csodálatos dolgokra képes.

* * *

Hogy a rendszeresen sportoló ember hogyan őrizheti meg fiatalosságát, arról a vívószakosztály 84(!) éves, ma is iskolázó edzője, Mörizs Miklós is mesélhetne. Dudás István szakosztályi vezető mindenestre nemcsak róla, hanem fiáról, a nagyon fiatal Dudás Zoltán edzőről is beszél. Arról a fiatalemberről, aki már 20 évesen fair play díjas volt, vidékbajnoki címről nem is beszélve. Hogy a mintegy 100 fős szakosztály ifjú vívópálcáinak aligha lesz gondjuk a sportszerűség terén, az nagyon valószínű, s elnézést kérek, ha nem sorolom fel az ígéretes tehetségű versenyzők neveit, de az újságpapír terjedelme sem végtelen.

Amiért egyetlen kivételt tesz, az a szintén fair play díjas egyetemi docens, dr. Várnai Ernő miatt van. Párbajtőröző leánya, a 15 éves Katalin, ha így fejlődik, 2-3 év múlva igencsak eredményes versenyző lehet, s mi lehet egy sportoló apának nagyobb büszkeség? Szeged egyetemi város, s az is hagyomány, hogy a vívók általában nem rekednek meg az általános iskola szintjén. A szegedi PSK vívószakosztályában sincs máskepp.

A versenyzők között van tehát egyetemi docens, s több egyetemi hallgató is, s amit nagyon fontosnak tartok még: ez a vidék egyetlen olyan szakosztálya, ahol minden fegyvernem képviselője megtalálható, s az oktatása is színvonalas.

Reméljük, sokáig...

— gh —

A felnőtt férfi és ifi tekecsapat tagjai...

...és a női csapat az edzővel

Az ünnepség résztvevői

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja

Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116

Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Tervező szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777

Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levélcíme: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: LÁZÁR ANDRÁS mb. elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
92—0708. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0866—1766